

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

ЦІНА $1.00 РАЗ НА ТИЖДЕНЬ ONCE A WEEK PRICE $1.00

РІК CXIV П'ЯТНИЦЯ, 23 БЕРЕЗНЯ 2007 РОКУ ЧИСЛО 12 VOL. CXIV FRIDAY, MARCH 23, 2007 No. 12

Перше засідання Координаційної ради з відзначення 75-річчя Голодомору

КИЇВ. – 19 березня відбулось засідання Координаційної ради, створеної Указом Президента України від 14 березня 2007 року з метою організації та проведення заходів у зв'язку з 75-ми роковинами Голодомору 1932-33 років. До складу органу входять народні депутати, науковці, представники громадськости, а також члени створеного Світовим Конґресом Українців (СКУ) Міжнародного координаційного комітету з відзначення 75-их роковин Українського Голодомору-геноциду. Найближчим часом свої кандидатури до цієї ради має подати уряд.

У засіданні Координаційної ради взяв участь і виступив Президент України Віктор Ющенко. Він визначив стратегічні цілі відзначення 75-ої річниці Голодомору за міжнародним та національним напрямками. Говорячи про міжнародний шлях, Президент підкреслив: трагедія Голодомору є не лише сторінкою української історії, а й частиною світової. Відтак, світове визнання Голодомору геноцидом українського народу є одним з головних завдань. Зокрема йдеться про схвалення відповідних рішень з боку Європейського союзу, Европарламенту, ОБСЕ. „Вірю, що опорою в

Президент України Віктор Ющенко 19 березня на першому засіданні Координаційної ради з відзначення 75-их роковин Голодомору. Фото: УНІАН

(Закінчення на стор. 3)

А. Яценюк, А. Кінах призначені міністрами

КИЇВ. – 21 березня Верховна Рада України призначила Арсенія Яценюка міністром закордонних справ України. „За" проголосувало 426 з 432 народних депутатів, зареєстрованих у залі. У повному складі голосували фракції Партії Реґіонів, КПУ, СПУ, „Наша Україна" і майже в повному складі – фракція БЮТ.

А. Яценюк, 1974 року народження, з вересня 2006 року обіймає посаду першого заступника глави Секретаріяту Президента. Кандидат економічних наук, член Ради Національного Банку України (НБУ); член наглядових рад Державного ощадного банку України і Державного експортно-імпортного банку України. Працював міністром економіки в кримському уряді, першим заступником голови НБУ, першим заступником голови Одеської обласної державної адміністрації. З вересня 2005 по серпень 2006 обіймав посаду міністра економіки України.

Верховна Рада України призначила Анатолія Кінаха на посаду міністра економіки України. „За" проголосувало 255 з 266 народних депутатів, зареєстрованих у залі. За дану кандидатуру проголосували майже у повному складі фракції Партії Реґіонів, СПУ та КПУ, а також п'ять народних депутатів з фракції БЮТ та вісім народних депутатів з фракції „Наша Україна".

А. Кінах народився у 1954 році в Молдові, закінчив Ленінградський кораблебудівельний інститут, інженер-кораблебудівельник. Народний депутат України чотирьох скли-

(Закінчення на стор. 3)

НА ТЕМИ ДНЯ

Уряд В. Януковича застосовує сталінські методи переслідування

Левко Хмельковський

ПАРСИПАНІ, Н. Дж. – 19 березня інтернет-видання „Українська правда" повідомило, що в Україні почалася кампанія звернень до уряду на підтримку уряду з вимогами „зупинити діяльність Юрія Луценка та Юлії Тимошенко". Протягом останніх днів на адресу прем'єр-міністра Віктора Януковича надійшло понад 500 листів та телеграм від колективів підприємств, громадських організацій, навчальних та медичних закладів, громадян з різних реґіонів України, в яких висловлюється підтримка діяльності уряду і стурбованість „закликами певних політичних сил до проведення нових парляментських виборів, підбурюванням населення до походів на Київ". Про це пишуть медики, доярки, вчителі...

„Заклики опозиційних провідників щодо скасування конституційної реформи провокують розкол у суспільстві", – пишуть до В. Януковича члени колективу „Таран" з Хмельницької области. Студенти Львівського інституту менеджменту просять прем'єра „притягнути аферистів Тимошенко та Луценко до відповідальности за те, що вони обдурюють народ України". Працівники громадської організації з Тернополя незадоволені тим, що „міська влада дозволила Луценкові зі своєю „Народною самообороною" виступати на майдані".

Для В. Януковича організація таких масових звертань – не новина. Його прес-служба ще з часів першого прем'єрства реґулярно вдається в критичні моменти до цитування листів різних організацій на підтримку свого керівника.

Але подібна масова кампанії – не новина й для України. Пам'ять людська зберегла „хвилі народного гніву", які за командою з Кремля періодично прокочувалися містами й селами, організовані місцевими партійними адміністраціями. „Вимагаємо найвищої міри покарання підлим ворогам народу! Розіб'ємо собачі голови прислужників буржуазії!" – захлиналися автори телеграм до Москви з приводу опозиціонерів, які не сподобалися Сталінові, маршалів, яких хотів усунути Ворошилов, письменників, котрі писали правду в часи Хрущова і Брежнева. Уряд В. Януковича не вигадав нічого нового. Але виявив перед світом разючу нездатність до властивих демократичному світові методів співпраці з опозицією і вивчення громадської думки населенння.

У часи комуністичної тиранії за організованим обуренням населення слідували репресії. І тепер уряд В. Януковича нічого нового не вигадав. 20 березня, о шостій ранку, до помешкання колишнього міністра внутрішніх справ, провідника „Народної самооборони" Ю. Луценка прибув слідчий Генеральної прокуратури з метою обшуку. Адвокатові обшукуваного не дозволили бути присутнім. Застосовано психологічний тиск, допущено порушення процесуальних норм. Як і в минулому. Щоправда, обшукуваних не били... Але й раніше їх били вже в камерах тортур, пізніше...

Під час обшуку квартири було вилучено фінансові документи дружини Ю. Луценка, пов'язані з оплатою послуг побутового характеру, особисті документи Ю. Луценка (медичні картки, посвідчення офіцера запасу, перепустку до Кабінету міністрів та старий комсомольський квиток), гроші в розмірі, необхідному для утримання родини. Слідчий зажадав документів на комп'ютер, який знайшли в кімнаті сина Ю. Луценка, щоб підтвердити, що комп'ютер придбаний в крамниці і за нього заплачено готівкою. Більше семи годин слідчий марно шукав ізраїльський пашпорт та п'ять системних електронних бльоків. Ще раніше, 17 березня, в Дніпропетровську, на вічі „Народної самооборони" було застосовано (з метою помсти?) таке ж яйце, як те, що колись звалило на землю В. Януковича. Ю. Луценкові яйце влучило у ліву скроню, заляпало окуляри, куртку. Але він скинув куртку і виступив зі сцени у звичному стилі.

Звісно, на події відгукнулися і особи при владі. Керівник Секретаріяту Президента Віктор Балога вважає, що Генеральну прокуратуру перетворено з правоохоронного органу на засіб шантажу. „Суспільству демонструється нова роля прокуратури – каральна для тих, незгідних з урядом, і відбілююча для інших ", – сказав він.

В. Янукович сказав, що обшук у квартирі Ю. Луценка проводився на підставі рішення Печерського суду м. Киева. „Я про це нічого не знаю... Я не керую Генеральною прокуратурою і не координую її дії", – додав прем'єр.

Репресії уряду викликані тим, що В. Янукович боїться акцій протесту, які пообіцяла провести опозиція з настанням весни. Але чи мав би уряд, який здійснює схвалювану населенням (понад 500 звертань за два дні!) програму розвитку, боятися виступу такої непопулярної (понад 500

(Закінчення на стор. 5)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Верховна Рада знову не підтримала кандидатури В. Огризка

КИЇВ. — Верховна Рада 20 березня не підтримала кандидатури Володимира Огризка на посаду міністра закордонних справ. За його призначення на цю посаду проголосували 195 депутатів при необхідних 226, з 435 народних депутатів зареєстрованих у залі. Не голосували за В. Огризка в повному складі фракції Партії Реґіонів та КПУ. „За“ проголосував один депутат з фракції СПУ та двоє позафракційних, а також 115 народних депутатів з фракції БЮТ та 77 - з „Нашої України“. Народні депутати, які входять до фракцій БЮТ та „Наша Україна”, майже в повному складі покинули сесійну залю на знак протесту проти відхилення кандидатури В. Огризка на посаду міністра закордонних справ України. Напередодні у своїх виступах провідник фракції „Наша Україна” В’ячеслав Кириленко й один з провідників фракції БЮТ Олександер Турчинов заявили, що в разі нерезультативного голосування щодо кандидатури В. Огризка їхні фракції не будуть брати дальшої участи в праці парляменту. В. Огризко виконує обов’язки глави зовнішньополітичного відомства України з 30 січня. 22 лютого Верховна Рада вперше не підтримала його на посаду міністра закордонних справ. 14 березня після зустрічі з Президентом України Віктором Ющенком і головою Верховної Ради Олександром Морозом прем’єр-міністер Віктор Янукович заявив про досягнення домовлености розглянути президентську кандидатуру на посаду міністра закордонних справ у парляменті. 50-річний В. Огризко працює першим заступником міністра з лютого 2005 року. Після резиґнації Бориса Тарасюка В. Огризко виконує обов’язки голови МЗС. (*Радіо „Свобода“)*

А. Кінах долучається до антикризової більшости

КИЇВ. — На спільній з Анатолієм Кінахом прес-конференції 20 березня прем’єр Віктор Янукович заявив: „А. Кінах упродовж 16 років займав активну позицію в будівництві держави. Я знаю його як людину досвідчену й професійну. А. Кінах дав згоду працювати разом, і це рішення розглядатиметься завтра у Верховній Раді“. Оглядачі припускають, що услід за А. Кінахом до коаліції можуть увійти й вісім депутатів-„нашоукраїнців”, які належать до Партії промисловців і підприємців, після чого більшість у парляменті складатиметься з 255 депутатів. Сам А. Кінах теж не виключає такої можливости, хоча й наголошує, що головним для нього є не посада, а консолідація політичних сил в країні: „Це залежатиме від того, наскільки політична еліта в Україні зрозуміє, що вищим пріоритетом для неї повинні бути національні інтереси, а не програма окремої партії. Це буде основою наших рішень, у тому числі і відносно фракції „Наша Україна”. Провідник ППППУ також повідомив, що він оголосив заяву президії Партії промисловців і підприємців України з закликом до всіх гілок влади сконсолідуватися навколо національних інтересів. „Ми категорично проти авантюрних плянів втягнути суспільство і державу в черговий виток протистояння, який приведе до втрати якісних характеристик розвитку добробуту громадян. Ми об’єднуватимемо зусилля з праґматичними відповідальними силами нашої держави, і ми будемо робити все, щоб будувати умови національної єдности. І це наш головний вектор у політичній діяльності”. (*ББС)*

Кабінет міністрів вирішив створити новий університет

КИЇВ. — Кабінет міністрів України своїм розпорядженням від 14 березня створив Український державний університет фінансів і міжнародної торгівлі – шляхом злиття Українського державного університету економіки і фінансів і Української академії зовнішньої торгівлі. Новостворений заклад віднесений до сфери управління Міністерства фінансів. Згідно з розпорядженням, створений Одеський інститут фінансів Українського державного університету фінансів і міжнародної торгівлі на базі Одеського інституту фінансів Українського державного університету економіки і фінансів, який реорганізується. (*„День“*)

БЮТ закликав МВС не втручатися у політику

КИЇВ. — Міністер внутрішніх справ Василь Цушко 18 березня дав доручення, аби міліція проводила роз’яснювальну працю серед невдоволеного населення, щоб воно не брало участи в „Марші справедливости” на Київ на чолі колишнього міністра внутрішніх справ Юрія Луценка. В. Цушко сказав, що в країні відбувається ескаляція, яка може призвести до серйозних наслідків. Тепер відбувається „весняне загострення політичної шизофренії, яке треба зупинити”. Він також заявив, що не приховує те, що міліція проводить плянові навчання внутрішніх військ, аби у випадку ескалації завадити сутичкам, які, з його слів, можуть відбутися між прибічниками влади та опозиції. Він сказав, що „їх треба вчити щодня, аби вони були готові до найгіршого. Якщо ми цього не зупинимо, в нас може бути національна катастрофа – 2004 року не буде, ніхто вже не поступиться“. Українська опозиція 19 березня різко скритикувала міністра внутрішніх справ В. Цушка за його заклики не допустити демонстрацій, котрі готує нова політична сила „Народна самооборона“. Представник БЮТ О. Турчинов сказав, що уряд не має права перешкоджати мирним акціям громадян і застеріг, щоб міністерство внутрішніх справ не втручалося в політику. О. Турчинов назвав ознаками тоталітаризму заяви міністра В. Цушка. (*ББС*)

В. Ющенкові не до вподоби неефективність Кабміну

КИЇВ. — Президент критикує Кабінет міністрів за неефективне погашення заборгованости з платні. Загальна сума боргу з зарплатні за останній місяць зросла на 11 відс. і становить майже 895 млн. гривень, зазначив Віктор Ющенко в листі до прем’єр-міністра Віктора Януковича. Кількість працівників, які не отримують платню своєчасно, тільки за останній місяць зросла в півтора раза і становить 235 тис. осіб. Особливе занепокоєння, наголосив Президент, викликає зростання на 35 відс. боргів державних підприємств. В. Ющенко вважає, що такий стан свідчить про відсутність в уряду „дієвих правових, економічних та організаційних механізмів розв’язання цієї в першу чергу моральної проблеми“. Президент переконаний, що забезпечення конституційного права працівників своєчасно отримувати заробітну плату є „справою честі керівників органів державної влади“. На початку березня В. Ющенко вже висловлював В. Януковичеві занепокоєння ситуацією з погашенням заборгованости з заробітної плати та забезпеченням своєчасних розрахунків з працівниками. (*Радіо „Свобода“*)

В Україні дискримінують україномовних

КИЇВ. — В Україні 19 березня оприлюднено дані соціологічного дослідження, яке дає підстави говорити про дискримінацію україномовних громадян. Група експертів на чолі з політологом Олегом Мєдвєдєвим досліджували мовний балянс в країні і дійшли висновку, що мовні права тих, хто рідною вважає російську, забезпечені набагато краще, ніж права україномовних. Українська, згідно з їхнім висновком, домінує лише в одній галузі – освіті. Лише 38 відс. громадян України спілкуються в побуті виключно українською мовою, трохи менше третини – тільки російською, решта – обома. За словами О. Медведєва, це дає підстави стверджувати, що Україна – двомовна держава. Однак, він каже, що якщо дискримінація і є, то це радше стосується її україномовних жителів, а не тих, кому рідна російська. Освіта – єдина галузь, в якій домінує українська мова. Частка вихованців дитячих садків, шкіл та вищих навчальних закладів з українською мовою перевищує 80 відс.. Але, при цьому, кожен п’ятий учень в країні навчається російською. Щодо газет, то фактичний тираж російськомовних майже вдвічі перевищує кількість примірників україномовних, а журналів –більш ніж втричі. Українська книга заповнює лише 35-40 відс. ринку. До того ж, через недосконалі українські закони, значна частина україномовних видань друкується в Росії. А в сфері підприємництва, розвагового-підприємництва, Інтернеті, кіно – та відеопрокаті використання української мови тяжіє до нуля. При цьому українське населення не вважає мовне питання важливим, а дехто взагалі стверджує, що воно відсутнє. Мовні суперечки, на думку експертів, провокують політики, які, як висловився О Медведєв, „брешуть” про насильницьку українізацію сходу та півдня країни. Експерти кажуть, що нині українській мові необхідна державна підтримка, а російській – свобода і вільне використання. (*ББС*)

Україна й Данія підписали двосторонні угоди

КОПЕНГАҐЕН, Данія. — 15-16 березня в Данії з офіційною візитою перебував Президент України Віктор Ющенко, який був присутній під час підписання документів про співробітництво у сферах інвестицій і торгівлі. Зокрема підписано меморандум про взаєморозуміння між державним Експортно-імпортним банком України й Експортно-кредитним фондом Данії, що дозволить відкрити нову лінію кредитування й одержати до 400 млн. данських крон кредиту. Підписано також угоду про співробітництво між Державним аґентством України з інвестицій та інновацій та Інвестиційним фондом Данії для країн Центральної і Східної Европи. 16 березня відбулася авдієнція Президента України у королеви Данії Марґрети II. В. Ющенко на церемонії підписання документів у Торгово-промисловій палаті Данії заявив про необхідність удосконалення двосторонньої правової бази взаємин між Україною та Данією. В. Ющенко закликав представників данського підприємництва спів працювати з Україною, з українським підприємництвом”, — підкреслив він. Глава держави відзначив: якщо вислідом його офіційної візити в Данію стане поява трьох-чотирьох українсько-данських проєктів, це буде внеском у процес евроінтеґраційних прагнень України. *(„День“)*

У Миколаєві російська мова втратила статус реґіональної

КИЇВ. — Апеляційний суд Миколаївської області 13 березня скасував рішення Миколаївської обласної ради про надання російській мові статусу реґіональної на території Миколаївської области. За день до розгляду справи до Апеляційного суду надійшла відмова від позову з Кабінету міністрів України Віктора Януковича, який був представлений ще за перебування прем’єром Юрія Єханурова. Тоді позов про скасування зазначеного рішення обласної ради перший заступник прокурора области подавав на користь Кабінету міністрів України. 26 травня 2006 року Миколаївська обласна рада ухвалила рішення про надання російській мові статусу регіональної на території области. *(Інститут масової інформації)*

Українських мільярдерів стало вдвічі більше

КИЇВ. — До щорічного оцінювання найбагатших людей світу американського журналу „Форбс“ потрапили сім українських мільярдерів. Список українських мільярдерів за один рік виріс більш ніж удвічі, так само як і статки найбагатшого українця Рината Ахметова. У березні минулого року вони оцінювалися в 1.7 млрд. дол., проте вже за рік – у 4 млрд. На другому місці найбагатших українців – підприємець Віктор Пінчук, який за рік також збільшив свої статки більш ніж удвічі – до 2.8 млрд дол. На третьому місці у „Форбс” зі статками 2 млрд дол. дебютував секретар РНБО і співвласник Індустріального союзу Донбасу Віталій Гайдук, четверте з такими ж статками дісталося його партнерові Сергієві Таруті. Іншими новоявленими фіґурантами списку „Форбс” стали власники групи „Приват“ Ігор Коломойський та Генадій Боголюбов – їм статки видання оцінило в 1.2 млрд дол. Наймолодшим українським мільярдером став депутат від БЮТ, власник фінансово-промислової групи „Фінанси та кредит“ 33-річний Костянтин Жеваго, дебют якого „Форбс“ оцінив у 1 млрд. дол. *(„Українська правда“).*

В ОСТАННЮ ХВИЛИНУ

Ю. Луценко: „Я знову є вільною людиною“

21 березня, коли настав час передання „Свободи“ до друку, з Києва надійшло повідомлення УНІАН про те, що Подільський районний суд столиці призупинив досудове слідство Генеральної прокуратури України у кримінальній справі проти провідника Громадянського руху „Народна самооборона“ Юрія Луценка – для з'ясування законности її порушення.

20 березня до Подільського суду було подано скаргу на постанову Генпрокуратури, суд відкрив провадження за цією скаргою і призупинив слідство. Після допиту в Головному слідчому управлінні Генпрокуратури Ю. Луценко підтвердив, що слідчі дії поти нього призупинені, він є вільною людиною. „Так що я знову є вільною людиною“, – сказав він.

Перше засідання...

(Закінчення зі стор. 1)

цьому буде внутрішній консенсус з цього питання в Україні“, – сказав В. Ющенко. Він відзначив, що нині дві третини громадян підтримують прийнятий Верховною Радою закон про визнання Голодомору геноцидом.

В. Ющенко наполягає на впровадженні в Україні кримінальної відповідальности за заперечення факту геноцидів під час Голодомору 1932-33 років та Голокосту. „Я прошу Верховну Раду України прийняти закон про кримінальну відповідальність за заперечення геноцидів – Голодомору і Голокосту. Це наш внесок у світову боротьбу проти зневаги до людського життя, тоталітаризму і національної нетерпимости“, – сказав В. Ющенко. Він нагадав, що подібна практика існує в багатьох европейських країнах, серед яких – Німеччина, Франція, Швайцарія, Бельгія, Австрія та Румунія.

Президент також відзначив важливу ролю української діяспори у вшануванні пам'яті жертв трагедії. На його переконання, за умови постійної державної підтримки закордонне українство й надалі залишатиметься активним у цій темі.

Глава держави доручив Міністерству закордонних справ та керівникам усіх дипломатичних представництв України активно працювати над донесенням правдивої історії того періоду до світової громадськости. За словами В. Ющенка, найближчим часом він звернеться до провідників держав з проханням сприяти визнанню Голодомору геноцидом українського народу. Президент подякував СКУ за ті зусилля, які вже робляться в цьому напрямку.

Президент нагадав, що у Европарляменті зареєстровано проект резолюції щодо визнання Голодомору геноцидом українського народу. Він доручив керівникам дипломатичних представництв узяти це питання під особливу контролю. В. Ющенко нагадав, що нещодавно отримав підтримку в цій темі від Европейської народної партії, однієї з ключових політичних сил у Европейському парляменті.

Глава держави також привітав рішення Конґресу США щодо спорудження пам'ятника жертвам Голодомору у Вашінґтоні.

За словами В. Ющенка, вшанування пам'яті жертв трагедії має також супроводжуватися сучасними мистецькими акціями. Однією з перших має стати концерт-реквієм, який з осені цього року буде демонструватися по світових столицях. А наступного тижня в Европарляменті відкриється тематична виставка, організована Міжнародним благодійним фондом „Україна-3000“.

Президент відзначив важливість створення „Загальнонаціональної книги пам'яті“, куди увійдуть імена загиблих від голоду людей та назви населених пунктів, що постраждали від лиха. Відповідальні за цю працю – Інститут національної пам'яті та органи центральної і місцевої влади. Роботі в цьому напрямку буде присвячено одне з наступних засідань Координаційної ради.

Ще одним завданням місцевої влади Президент назвав завершення до кінця 2007 року роботи архівних працівників з формування реєстру всіх документів періоду 1932-33 років та проведення їх інвентаризації.

Глава держави також звернувся до української громадськости, зокрема молоді, з закликом сприяти зібранню матеріялів про голодомори. Президент запевнив, що готовий особисто підтримувати ініціятиви зі створення документальних та художніх фільмів на тему Голодомору.

Ще одним важливим кроком із відзначення роковин трагедії Президент назвав спорудження в Києві меморіяльного комплексу пам'яті жертв Голодомору, який має бути споруджено до осені 2008 року. Подібні пам'ятники мають бути встановлені і в реґіонах. Це – обов'язок місцевої влади. Йдеться також про впорядкування місць поховань загиблих внаслідок трагедії та про перейменування вулиць і площ, які досі носять імена людей, причетних до виникнення Голодомору.

Міністерство освіти та науки має забезпечити поглиблене вивчення у навчальних закладах причин та наслідків Голодомору, організувати серед школярів і студентів всеукраїнський конкурс науково-пошукових робіт з цієї тематики.

19 березня Президент України В. Ющенко зустрівся з представниками створеного в рамках СКУ Міжнародного координаційного комітету з відзначення 75-их роковин Голодомору 1932-33 років. Сторони обговорили шляхи подальшої співпраці у темі маштабного відзначення цієї річниці, висловили готовність до здійснення узгодженого пляну дій з підготовування до цієї події. Вони також виступили за необхідність широкого інформування міжнародної спільноти про цю трагічну сторінку української історії, проведення культурницьких заходів та виставок тощо.

Керівник Міжнародного координаційного комітету Стефан Романів підкреслив, що метою створення комітету якраз і було забезпечення консолідованої діяльности в підготовуванні до 75-ої річниці Голодомору.

Президент України відзначив, що українська сторона зацікавлена у максимально конкретній наповнености співпраці з діяспорою. Він зокрема висловився за доцільність спільної роботи над виданням першої популярної праці з історії Голодомору 1932-33 років для широкого розповсюдження по всіх реґіонах України, і в першу чергу – у навчальних закладах.

А. Яценюк...

(Закінчення зі стор. 1)

кань, голова Партії промисловців і підприємців України, президент Українського союзу промисловців та підприємців, член Ради національної безпеки і оборони України. Обіймав посади прем'єр-міністра України, секретаря РНБО.

Верховна Рада України призначила Володимира Яцубу міністром реґіонального розвитку та будівництва України. „За“ проголосувало 253 з 265 народних депутатів, зареєстрованих у залі. В. Яцуба у 1995-1998 роках обіймав посаду першого заступника глави Адміністрації Президента, у 1998-2000 роках був першим заступником міністра Кабінету міністрів України, у 2001-2003 роках – державним секретарем Кабміну, а пізніше – міністром Кабінету міністрів України. Крім того, він очолював Дніпропетровську обласну держадміністрацію у 2003-2004 роках, а з жовтня 2006 року був радником прем'єр-міністра України, секретарем Ради розвитку реґіонів.

Арсеній Яценюк. Фото: УНІАН

Верховна Рада перепризначила віце-прем'єр-міністра Володимира Рибака, який досі поєднував цю посаду з портфелем міністра будівництва, архітектури та житлово-комунального господарства.

Міністром житлово-комунального господарства призначено посадника міста Комсомольська Полтавської области Олега Попова.

УНІАН

В. Ющенко: в Україні все йде добре

У зв'язку з тим, що найближчим часом має відбутися офіційна візита Президента України до Москви, Віктор Ющенко дав інтерв'ю для російського інформаційного аґентства „РІА Новости“, порівнявши деякі соціяльні аспекти життя в обидвох сусідніх державах.

Зокрема В. Ющенко вважає, що Україна переживає зараз прекрасний час. „Я не ідеалізую обставин. Але дуже добре розумію, як важливо для країни, новітня історія якої складає всього 15 років, формувати свою позицію не тільки у світі, але навіть стосовно найближчих сусідів, – сказав Президент України і далі підкреслив – Тут дуже важливо правильно так зформулювати суть нашого національного інтересу, щоб забезпечити його реалізацію, закласти ту основну ідею, яка буде працювати десятки і десятки років“. На думку Ющенка, „Росії це важко зрозуміти, тому що в Росії так питання не ставилося... Росія одержала стартові умови, які були в Радянському Союзі, і репрезентувати себе у світі, зформулювати основи зовнішньої політики їй було не так складно. Механізм наступности, от і все“. Також, за словами В. Ющенка, Росія не знала багатьох проблем гуманітарного пляну, наприклад, ґпроблеми материнської мови“. „Скільки тут у нас було спекуляцій, причому нечесних, диких, феодальних спекуляцій, доки суспільство не дало відповідь, як чинити у цьому питанні“, – відзначив Президент.

Говорячи про економічну ситуацію, Ющенко підкреслив, що Україна на сьогодні має „майже 10 відс. щорічного росту ВВП, і це прекрасний показник“.

За його словами, за 2005 рік доходи центрального бюджету збільшилися на 54 відс., у 2006 році – ще на 18 відс. „По суті, за два роки ми знайшли третій бюджет країни. Завдяки цьому забезпечили мінімальну пенсію на рівні прожиткового мінімуму, і в такий спосіб зняли питання колосальної бідности майже 14 млн. пенсіонерів, з яких дві третини одержували пенсії за мінімумом. І зараз те, що пенсії в українців більші, ніж у росіян, мені дуже приємно“, – наголосив Ющенко.

(За повідомленням „Української правди“)

Польські газети не напишуть про Україну – з технічних причин

Мало хто усвідомлює, що висвітлення українських тем у польських реґіональних виданнях натрапляє на непереборний технічний бар'єр, якого ніхто не бажає усунути. Його причина в тому, що багато редакцій працюють на старих комп'ютерах "Apple Macintosh". У них узагалі неможливо прочитати текст, написаний кирилицею. Адже замість українських літер висвітлюватимуться знаки запитання або інші нерозбірливі символи.

Проблему можна, щоправда, здолати, однак це вимагає великих зусиль редакційних працівників. Зрозуміло, що вони завжди мають багато важливіших із погляду редакції справ, аніж пристосування комп'ютерів до іншого алфавіту.

Звісно, реґіональна преса створена передусім для того, щоб повідомляти про справи певного реґіону, а не закордоння. Щоправда, в них є матеріяли про загальнопольські та світові новини, однак їх здебільшого копіюють з мережних стрічок, передусім Польського пресового агентства (PAP). Журналіст, якому небайдужа Україна, мусить вельми старатися, щоб українська тема могла пробитися на шпальти польського реґіонального видання. Відносно великий шанс на оприлюднення мають матеріяли, які стосуються гучних націменших подій у певному реґіоні (наприклад, фестиваль української культури), візиту в певне

(Закінчення на стор. 20)

АМЕРИКА І СВІТ

Дж. Буш переконаний, що в Іраку вдасться перемогти

ВАШІНҐТОН. — 20 березня минуло чотири роки від того часу, як США розпочали війну в Іраку. З цієї нагоди 19 березня Президент США Джордж Буш у Білому домі виголосив промову, в якій заявив, що попри всі труднощі, перемогу у цій війні здобути можливо. Він закликав Конґрес схвалити екстренні фонди на ведення військових акцій в Іраку та Афганістані без, як він висловився, „застережень і затримки". Президент в черговий раз висловився проти встановлення терміну виведення американських військ з Іраку. Однак Палата Представників американського Конґресу, в якій нині більшість становлять демократи, готується обговорити зустрічну пропозицію, згідно з якою екстренні фонди на підтримку військ будуть ухвалені за умови виведення військ не пізніше вересня 2008 року. Подібний законопроєкт члени Сенату вже відкинули мінімальною кількістю голосів. Того ж дня Президент Буш обговорив поточні справи з членами підпорядкованої йому Ради Національної Безпеки та провів відео-конференцію з прем’єр-міністром Іраку Нурі-аль-Малікі. Тим часом у багатьох країнах світу та в США з нагоди чергової річниці початку війни в Іраку відбулися антивоєнні демонстрації. Вищі державні посадовці відповідають на протести закликами до терпіння. Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс визнала, що Вашінґтон здійснив в Іраку низку помилок, але, за її словами, жертви тисяч американських вояків не були даремними. А Дж. Буш наголосив на небезпеці швидкого припинення американської військової присутности в Іраку. (*„Голос Америки", Радіо „Свобода"*)

Альберто Ґонзалес винним себе не вважає

ВАШІНҐТОН. — Нових обертів набирає політичний скандал, що розгорівся навколо Головного прокурора США Альберто Ґонзалеса. Скандал почався зі звільнення восьми федеральних прокурорів наприкінці минулого року і бажання замінити решту федеральних прокурорів незабаром. Додала вогню інформація про те, що Головний прокурор вирішив звільнити всіх прокурорів після зустрічі у жовтні 2006 року з Джорджем Бушем. Представники Демократичної партії у Конґресі вже назвали такі дії грубою політичною спробою Білого дому вплинути на формування персонального складу прокуратури США з метою призначення лояльних до себе осіб. Сенатор і можливий кандидат у Президенти США від Демократичної партії Гіларі Клінтон говорить, що А. Ґонзалес повинен зрезиґнувати з посади: „Головний прокурор, здається, плутає свою попередню ролю особистого адвоката Президента з обов’язками захищати судову систему країни і бути адвокатом нації. Він повинен подати резиґнацію". Вона не єдина, хто вимагає відставки прокурора А. Ґонзалеса. Інші сенатори також вважають такі дії Департаменту правосуддя зловживанням довірою і використанням влади у власних цілях. А. Ґонзалес поки не збирається резиґнувати і говорить, що у його діях немає жодного політичного підтексту, хоча і погоджується, що деякі помилки були допущені. Найбільш промовистим у цій ситуації є відсутність коментарів від республіканців, однопартійців Дж. Буша. Сенатор Джон Корнин лише закликав до справедливого слідства. Але найбільше запитань у справі з прокурорами викликає роля у ній Президента Буша і його головного радника Карла Рова. Г. Клінтон каже, що Президент Дж. Буш повинен чітко знати, що він говорив і що він робив. А К. Ров – однозначно в курсі справ і повинен все пояснити Конґресові і країні. (*„Голос Америки"*)

Звинувачений зізнався в організації нападів

ҐВАНТАНАМО, Куба. — Халід Шейх Мохамед визнав свою повну відповідальність за той злочин. Х. Ш. Мухамад також зізнався, що сплянував і майже 30 інших нападів „Аль-Кайди", повідомив Пентаґон. Ці визнання містяться в стенограмі слухання військового суду, що відбулося за зачиненими дверима у в’язниці для підозрюваних у тероризмі на американській базі Ґвантанамо на Кубі. Громадянин Пакистану Х. Ш. Мухамад назвав себе „оперативним директором" керівника „Аль-Кайди" Осами бен Ладена. Він узяв на себе відповідальність за плянування 28 терактів проти американських, британських, ізраїльських та інших об’єктів. Серед них – вибух у Світовому торговому центрі в Ню-Йорку 1993 року і вибухи в нічних клюбах на індонезійському острові Балі 2002 року. Військовий трибунал США постановив, що він ворожий вояк і може перебувати в ув’язненні безконечно. Скорочені записи допиту, оприлюднені Пентаґоном 15 березня, показують його причетність до 29 терактів. Він також нібито плянував убити Папу Івана Павла II та Президента Била Клінтона. А деякі терористичні акції, як от пляни підірвати летовище Гітро та Біґ Бен у Лондоні, так і не здійснилися. Інші терористи – наприклад, званий „бомбістом у черевиках" Річард Рід, нібито були пов’язані з особою Х. Ш. Мохамеда. Слухання дозволять висунути підозрюваному звинувачення і провести суд у військовому трибуналі на базі Ґвантанамо. Х. Ш. Мохамеда затримали в Пакистані ще 2003 року і утримували в таємній в’язниці ЦРУ, доки минулого року не перевели до Ґвантанамо. (*ББС, Радіо „Свобода"*)

Росія, Болгарія і Греція підписали угоду

АТЕНИ, Греція. — Представники Росії, Болгарії і Греції у присутності керівників трьох країн 15 березня підписали міжурядову угоду про трансбалканський нафтопровід. Підписаний в Атенах документ передбачає співпрацю при спорудженні та експлуатації нафтопроводу Бургас-Александруполіс, його вартість становитиме близько мільярда евро. Президент РФ Володимир Путін прибув до Атен 14 березня ввечері і вночі провів переговори з прем’єр-міністрами Болгарії і Греції. Трубопровід передбачає створення нового, додаткового маршруту, який дозволить транспортувати нафту з портів Чорного моря на ринки Европи, США і Азіатсько-Тихоокеанського реґіону через Болгарію і Грецію. Проєктна протяжність траси нафтопроводу Бургас-Александруполіс – 280 кілометрів, пропускна спроможність – 35 млн. тонн на рік, з можливим збільшенням до 50 млн. тонн на рік. У проєкті передбачено використання технології послідовного передавання нафти різних сортів. Належати нафтопровід буде міжнародній проєктній компанії, яку буде засновано учасниками. Частка російської сторони становитиме 51 відс., нею управлятимуть ТОВ Трубопровідний консорціюм „Бургас-Александруполіс", який створили Роснафта, Газпромнафта і Транснафта. Болгарії і Греції належатиме по 24.5 відс. (*УНІАН*)

У Багдаді стратили заступника Садама Гусейна

БАГДАД, Ірак. — 20 березня, день четвертої річниці початку іракської війни й майже через три місяці після страти Садама Гусейна в Іраку виконали смертний вирок заступникові колишнього диктатора. Як повідомив державний телеканал Аль-Іракія, Таха Ясін Рамадан був повішений у Багдаді. Т. Я. Рамадана спершу було засуджено до довічного ув’язнення через співучасть у розправі над шиітами в Дуджаїлі 1982 року, але пізніше суд змінив вирок на смертний. (*„Німецька хвиля"*)

У Росії – день жалоби

МОСКВА. — В Росії 21 березня оголошено днем жалоби у зв’язку з трагічними подіями останніх днів, внаслідок яких загинули щонайменше 175 осіб. На шахті „Ульяновська" в Кемеровській области, де 19 березня стався вибух , внаслідок якого загинуло принаймні 107 осіб. У тому числі – 20 керівників об’єкту. Врятували понад 90 шахтарів. Доля консультанта з Великобританії залишається невідомою. За попередньою версією, причиною аварії став вибух метану або викид вугільного пилу. У шахті перебували близько 200 осіб. Внаслідок пожежі, що спалахнула 20 березня в одному з притулків для людей похилого віку на півдні Росії, у станиці Камишевацька Краснодарського краю, загинуло 63 особи. Опіків і травм зазнали щонайменше 30 людей. Про це повідомив прокурор Краснодарщини Леонід Корженюк. Пожежники боролися з вогнем впродовж години, але сама будівля згоріла вщент. Причини пожежі покищо не встановлено. 17 березня в Самарі під час приземлення розбився літак Ту-134. Загинули шестеро осіб. На всій території Росії 21 березня приспущені державні прапори, скасовані розважальні заходи й телепрограми. У церквах правлять Поминальні служби. (*Радіо „Свобода", ББС)*

Палестина отримала уряд національної єдности

ЄРУСАЛИМ. — 17 березня Законодавча рада Палестинської автономії проголосувала за затвердження складу уряду національної єдности. До кабінету міністрів увійшли як представники руху „Гамас", що вважається на Заході й в Ізраїлі терористичним, так і „Фатху", що має репутацію „помірного". „Гамас" одержить 12 з 25 міністерських портфелів, „Фатх" – шість, інші, включаючи ключові посади міністрів фінансів, внутрішніх й закордонних справ, відійдуть незалежним кандидатам. Головою уряду, як і очікувалося, став Ісмаїл Ганія з „Гамасу". Основними напрямками праці уряду стануть прорив міжнародної дипломатичної й економічної бльокади, а також закінчення внутрішньопалестинського протистояння між прихильниками „Фатху" і „Гамасу". Ізраїль вже заявив про продовження бойкоту палестинського кабінету міністрів, доки той не визнає права Ізраїля на існування. Европейський союз та США 20 березня погодились не визнавати новий палестинський уряд єдности. Секретар Державного департаменту США Кондоліза Райс та голова відділу закордонної політики Евросоюзу Гав’єр Солана закликали палестинську адміністрацію до визнання держави Ізраїль та засудження насильства. У Вашінґтоні ані США ані ЕС не зачинили повністю двері для можливих зв’язків з новою палестинською адміністрацією. Окремої уваги заслуговує позиція Франції та Росії — ці дві країни заявили про готовість до діялогу з урядом у цілому. Уряд національної єдности став дійсністю завдяки компромісові, досягнутому палестинськими провідниками в Меці 8 лютого 2007 року. (*„Кореспондент", ББС)*

Синів перепоховано біля батька

БАГДАД, Ірак. — 14 березня засоби масової інформації поінформували, що двох синів Саддама Гусейна перепоховали поряд з батьком. Удая, Кусая, а також онука екс-президента Іраку Мустафу вбили під час рейду армії США у Мосулі 4 роки тому. С. Гусейна стратили наприкінці минулого року, визнавши винним у злочинах проти людства. Його поховали у рідному місті Тікріт. (*Радіо „Свобода"*)

Президент Таджикистану змінив ім’я

ДУШАНБЕ, Таджикистан. — Президент Таджикистану Емомалі Рахмонов надалі матиме ім’я Емомалії Рахмон. Це він оголосив 21 березня. За його словами, „необхідно повернутися до наших культурних коренів і використовувати національну топоніміку. „У різних документах мої ім’я та прізвище називають по різному, – зазначив президент. –Тому я хотів би, щоб мене називали Емомалієм Рахмоном, за іменем покійного батька". До приходу радянської влади в мусульман Центральної Азії прізвища походили від імені батька і не мали російських закінчень. (*„Кореспондент"*)

КОЛОНКА КОМЕНТАТОРА

Хто і як розв'яже цей вузол?

Петро Часто

Політична ситуація в Україні, почавши завихрюватись і перебакерюватись відразу після минулорічних березневих виборів до Верховної Ради і дещо розпружившись з появою компромісного шедевру – Універсалу національної єдности, сплелася в оці останні дні в такий тугий вузол, що ледве чи вдасться розв'язати його без болю для котроїсь зі сторін конфлікту. Нам звідси, з-за океану, тяжко зрозуміти, що там діється і за якою з тамтешніх партійних сил – більше правди, справедливости і чести. Ми переймаємося не так котроюсь певною з тих сил, як Україною в цілому, її загальним державним і національним здоров'ям. Тому підтримуємо не так конкретних українських провідників, як їхні конкретні кроки, котрі, на наш погляд, ведуть до цього здоров'я. Однак, тепер, коли всі українські політичні списи навзаєм схрещені, самоочевидною діягнозою є ось ця: відповідальність за Україну і її долю лежить на всіх учасниках сьогоднішнього протистояння – на „реґіоналах", соціялістах і комуністах, котрі спільно складають так звану „антикризову коаліцію" в парляменті, на уряді, очолюваному головним „реґіоналом" Віктором Януковичем, на парляментській опозиції, котру тепер об'єднано представляють бльоки Юлії Тимошенко і „Наша Україна", і звичайно ж, певною мірою - на Президентові Вікторові Ющенкові. Їм усім слід відступити з поля бою в спосіб, безпечний для державної незалежности України.

На жаль, у великій політиці нічто не діє згідно з самоочевидними діягнозами і рецептами. Швидше за все, цей вузол вже не для розв'язування, а для розрубування. А вже опісля аналітики будуть досліджувати, з чого це все почалося і хто найбільше винен.

У понеділок, 12 березня, провідники опозиції Ю. Тимошенко і „нашоукраїнець" В'ячеслав Кириленко мали зустріч з Президентом, і він підтримав їхній намір оголосити у Верховній Раді ультиматум „антикризовій коаліції". Наступного дня, 13 березня, це й сталося. Заява-маніфест опозиції містить 17 пунктів, серед них є дуже серйозні: скликання загальнонаціонального референдуму щодо форми державного правління в Україні, випрацювання і прийнятя нової редакції Конституції, припинення наступу на українську мову і культуру, подолання криміналізації і корумпованости в силових структурах, відставка міністра внутрішніх справ Василя Цушка і Генерального прокурора Олександра Медведька, відмова від посередників у газових угодах з Росією та середньо-азійськими країнами.

„Антикризова коаліція" зареагувала на цю заяву в своєму дусі: мовляв, опозиціонери, замість працювати в конструктивному руслі, намагаються, заради особистих амбітних цілей, спровокувати державний переворот, зруйнувати економічну і політичну стабільність, досягнуту урядом В. Януковича. На засіданні уряду 14 березня В. Янукович висловився в тому сенсі, що депутатська більшість успішно прийматиме потрібні закони й без опозиції, а в розмові з журналістами прем'єр-міністер дозволив собі вперше подивитися на В. Ющенка відверто зверху вниз: Президент повинен „...не таночки водити з опозицією, а приєднатися; до процесу розвитку країни і поліпшення життя людей...". Тобто, іншими словами, дотепер Президент, на переконання прем'єра, перебував поза „процесом розвитку", яким Україна завдячує виключно йому, В.Януковичеві, і його Партії Реґіонів.

Оприлюднивши свій маніфест, об'єднана опозиція, а це майже 200 депутатів, залишила сесійну залю, відмовившись від подальшої участи в праці парляменту - аж до моменту, коли „антикризова більшість" виконає ті 17 вимог опозиційного маніфесту.

Самовпевненість в таборі „антикризовиків" дуже була подібна до звичайної гістерії. Лунали заяви, котрі своїм характером нагадували ідеологічні„полювання на відьом" в совєтські часи. Депутат Василь Кисельов, котрий в україножерстві перевищує покійного Євгена Кушнарьова, оприлюднив „убивчий компромат" на Ю. Тимошенко: виявляється, в США вона їздила не своєю волею - її туди викликали американські прокурори, аби допитати у справі Павла Лазаренка, оскільки вона, мовляв, безпосередньо причетна до цього криміналу. В цьому ряду безсоромних вигадок і фальшувань стоїть і зфабрикований „реґіоналами" з допомогою Генеральної прокуратури „документ" про ізраїльське громадянство провідника „Народної самооборони Юрія Луценка. Та за показною хоробрістю й готовністю провадити законодавчу діяльність без опозиції відчувався переляк. „Реґіонали" з соціялістами і комуністами усвідомлювали, що у випадку, коли Президент справді – на боці опозиції, то він, найімовірніше, буде накладати вето на кожну прийняту без опозиції постанову ВР. Навіть міністер юстиції кучміст Олександер Лавринович того ж дня, 14 березня висловив сумнів в леґітимності постанов, котрі будуть прийняті без участи БЮТ і „Нашої України": „Постановами неможливо реґулювати суспільні стосунки", – визнав О. Лавринович.

Тим більше відчули небезпеку такі досвідчені політики, як голова ВР Олександер Мороз і прем'єр В. Янукович. Розуміючи, що діло йде до розпуску Верховної Ради, вони відразу заметушилися, запросили зустрічі з Президентом, запевнили, що обидва щиро готові до компромісів. Звинувачення на їхню адресу, висловлені представником Президента в парляменті Романом Зваричем, звучали дуже загрозливо: „Нині в діях 'антикризовиків' прослідковується чітка тенденція, спрямована на те, щоб звести повноваження глави держави і його конституційну ролю до нуля... Об'єднана опозиція вимагає зняти з розгляду Верховної Ради законопроєкти, спрямовані на руйнування системи державної влади, зовнішньої та внутрішньої політики, а також системи оборони й державної безпеки". Для переляку більшість мала підстави: ні прем'єр, ні

(Закінчення на стор. 21)

Уряд...

(Продовження зі стор. 1)

листів) і закидуваної яйцем опозиції? Ні, проблема значно складніша. Часи комуністичних репресій безповоротно минули і тепер повернення до цієї практики викликає опір щодо організаторів тиску. Самі ж консерватори добре усвідомлюють, що виборці, зокрема молодь, переконуються у тому, що до влади приходить усе більше людей з кримінальним минулим, які маніпулюють правом, використовують шантаж для контролі над громадськими організаціями. Злиття криміналу з політикою в суспільстві, просякнутому корупцією, перетворилася на корупцію свідомости. Це створило можливість швидкого просування пристосуванців найрізноманітнішого соціяльного походження. Процвітає кумівство, витісняються інтелектуали, які могли б впорядкувати політичний хаос.

Своїми діями уряд сіє в суспільстві небезпечну психологію ненависті, яка ще не вигасла в народі остаточно після сталінських часів. Зневага до демократії проявляється у відвертому глумлінні над демократичними цінностями. Політики говорять одне, а роблять зовсім інше. Масова неповага до Конституції та законів, до демократичних принципів урядування, відсутність політичної культури...

При цьому не можна забути й про авторів отих численних звертань з закликами до репресій. Так, на них чинили тиск... Але цей тиск не був смертельно небезпечним як у сталінські часи. Тоді теж поряд з репресованими, поряд з катами, були мільйони, які або мовчали, або раділи розгортанню репреісій. Чи можуть мовчати тепер українці, перед якими постала загроза нової втрати своєї держави? Чи ж не мав рації Пантелеймон Куліш, коли писав: „Народе без путтябез чести, без поваги?"

Американський телеканал показав В. Путіна як вбивцю журналістів

Програма „Щоденне шов Джона Стюарта" на американському кабельному телеканалі „Comedy Central" 9 березня почалася з критики Росії. Це була пародія на випуски новин на зразок програми „Перешкоди в етері" Віктора Шендеровича, що виходила нетривалий час на російському телеканалі „ТВС". „Кореспонденти" в своїй пародії відштовхуються від реальних новин, але сатирично їх переосмислюють.

„За роки перебування у владі Володимира Путіна в Росії убито 13 журналістів-критиків Кремля" – цей текст ведучого прозвучав на тлі кадрів церемонії інавґурації В. Путіна і натовпу протестувальників. Потім в кадрі з'явився „наш кореспондент в Кремлі".

Ведучий поцікавився у „кореспондента", чи правда, що в Росії вбивають всіх журналістів – ворогів Кремля. Той знітився і заявив, що нічого про це не чув, очевидно, не бажаючи поповнювати ряди цих ворогів. Він послався на російські газети, які нічого поганого про владу не пишуть, тільки новини типу „В. Путін увійшов в десятку найсильніших чоловіків", а раз не пишуть, значить, нічого поганого і не відбувається. Ведучий порадив „кореспондентові" поводитися обачно – дуже багато журналістів в Росії гинуть, наприклад, з'ївши радіоактивну картоплю, а потім медики неодмінно оголошують про „природну причину" загибелі, підкреслив він. Наприкінці Дж. Стюарт порадив журналістові не вести прямих репортажів з високого поверху будівлі, адже звідти „можна і впасти випадково". Це був натяк на загадкову смерть Івана Сафронова, військового оглядача „Комерсанта". І. Сафронов випав з вікна на п'ятому поверсі свого будинку, хоча жив на третьому.

У США вважається, що ця програма є не тільки інформаційно -розважальною, але й такою, що формує громадську думку: для багатьох американців це єдине джерело новин. Кожен вечір програму дивляться майже півтора мільйона телеглядачів – для інших програм на кабельному телебаченні така цифра є неймовірною.

„Телекритика"

ЦИТАТА ТИЖНЯ

Зараз в апараті влади є достатньо людей, які були другими й третіми особами у комуністичній партії. Тепер важко сказати, хто прислужився тому режимові більше – люди, що працювали на КГБ, чи поети, що оспівували Сталіна. Чи філософи, які доводили, що це – найпередовіша система у світі".

Євген Марчук
(з виступу на ББС 3 березня).

Олексій Зінченко
(1947-2007)

Генеральне консульство України в Ню-Йорку і Постійне представництво України при ООН з глибоким сумом сповіщають, що 17 березня 2007 року на 60-му році життя раптово помер колишній співробітник Міністерства закордонних справ України Олексій Зінченко, який протягом довгих років працював на керівних посадах в Секретаріяті Організації Об'єднаних Націй в Ню-Йорку за квотою України.

Колективи Генерального консульства і Постійного представництва висловлюють глибокі співчуття рідним та близьким померлого з приводу цієї трагічної, передчасної втрати.

У пам'яті усіх українських дипломатів, друзів, людей, які знали Олексія Зінченка, він залишив лише світлі та прекрасні почуття.

Ми сумуємо, бо наш світ втратив чесну, порядну, віддану своїй Батьківщині і справі людину.

Нехай земля Йому буде пухом!

Микола Кириченко,
Генеральний консул України в Ню-Йорку

Хто при владі?

У тих, хто спостерігає за повсякденною діяльністю парламенту і уряду України, складається враження, що тепер, як ніколи раніше, у владних структурах панують механізми поведінки, які мають мало спільного з традиційними нормами етики. Навалитися масою, керуватися спонтанним спалахом енерґії, вдатися до взаємних образ – такий принцип волевиявлення бере гору в діях представників депутатських фракцій та їхніх ватажків.

Ось кілька прикладів. 16 березня народний депутат, член Партії Реґіонів Віктор Тихонов став на захист свого провідника і заявив: „Хто більший бандит: той, хто шапки зривав, чи той, хто 7 мільярдів украв? Донбас – це особливий реґіон. На шахти завжди завозили „зеків". Удень це нормальна людина, а ввечері йшов шапки зривати. Я сам таким займався". Репліка про мільярди була адресована Юлії Тимошенко. Того ж 16 березня член Партії Реґіонів Михайло Чечетов заявив у парламенті: „Я думаю, що частину коштів від продажу „Криворіжсталі" „помаранчева банда" використала на вибори, які успішно провалила". М. Чечетов свого часу за вказівкою продав „Криворіжсталь" за 4,46 млрд. гривень консорціюму Віктора Пінчука й Рината Ахметова.

В уряді Віктора Януковича почався скандал щодо освіти міністра транспорту та зв'язку України Миколи Рудьковського. 16 березня Служба безпеки України, Міністерство внутрішніх справ і Генеральна прокуратура зайнялися перевіркою інформації про його фальшиві дипломи. 13 березня газета „Україна молода" в статті „Проффесор-2" написала про те, що цей міністер неодноразово фальсифікував свої біографічні дані і має фальсифіковані документи про вищу освіту. В офіційній біографії М. Рудьковський заявляв, що він закінчив з „червоним дипломом", але в інтерв'ю „Українській правді" визнав, що жодної вищої школи не закінчував.

Євген Червоненко розповів, як він познайомився з депутатом від СДПУ(о) Нестором Шуфричем: „У ресторані „Закарпаття" у Львові Н. Шуфрич штовхнув мою дружину. І я запустив його в барабан на естраді".

Коли люди при владі хизуються тим, що зривали шапки з перехожих, обманювали щодо дипломів, кидали рівних собі на барабани, називають опонентів „помаранчевою бандою", то чи можна від них чекати якихось позитивних рішень щодо поступу в Україні?

Ось ще приклад. 15 березня Президент Віктор Ющенко заборонив Київській міській державній адміністрації видавати дозволи на будівництво у центральній частині міста. А 16 березня Київська рада продала компанії „Ґрааль", підконтрольний Михайлові Табачникові, братові віце-прем'єра Дмитра Табачника, землю на Хрещатику для будівництва комерційного комплексу „Столичний".

Голова Секретаріяту Президента Віктор Балога сказав: „Оскільки більшість поводиться як вуличний „кидала", то гостро постає питання: як і з ким можна домовлятися про рішення, необхідні суспільству і країні?" („Кидала" в кримінальному жаргоні – шахрай).

Звісно, не варто ідеалізувати владу України минулих часів. Але в 1990 році, коли ЦК КПСС провокаційно відкликав частину депутатів на з'їзд партії, Верховна Рада відкликала їх назад і ухвалила Декларацію про державний суверенітет. У 1991 році був прийнятий Акт про незалежність. Була й конституційна ніч з 27 на 28 червня 1996 року, яка зробила неможливим встановлення авторитарного правління.

Найбільшої політичної волі вимагає буденна праця, яка мусить відбуватися згідно з неписаними нормами парляментаризму. Це стосується всіх парляментів світу. Але там, мабуть, менше „проффесорів", колишніх грабіжників і вуличних „кидал".

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз — SVOBODA — Published by the Ukrainian National Association

Головний редактор – Рома Гадзевич

Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто.

FOUNDED IN 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

Svoboda: (973) 292-9800; Fax: (973) 644-9510

E-mail: svoboda@att.net Web-site: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to: Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054.

Передплата на рік $55.00 на півроку – $35.00. Для членів УНСоюзу $45.00 річно, на півроку – $30.00. За кожну зміну адреси – $1.00. Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda". Periodicals postage paid at Parsippany, NJ 07054 and additional mailing offices.

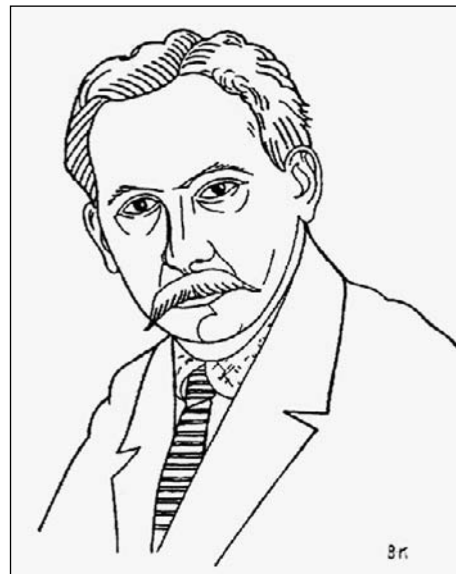
Адміністрація „СВОБОДИ"

Адміністратор	– Володимир Гончарик	(973) 292-9800 дод. 3041 e-mail: ukradmin@att.net
Керівник відділу оголошень	– Марійка Осціславська	(973) 292-9800 дод. 3040 e-mail: adsukrpubl@att.net
Передплата	– Марійка Пенджола	(973) 292-9800 дод. 3042 e-mail: ukrsubscr@att.net

БЕРЕЗЕНЬ В НАШІЙ ІСТОРІЇ

З когорти „неоклясиків"

У минулий понеділок, 19 березня, виповнилося 112 років від дня народження Максима Рильського, одного з найвидатніших українських поетів XX сторіччя, блискучого перекладача цілої низки світових літературних шедеврів, зокрема з французької і польської, критика, літературознавця і фольклориста, вченого-академіка – одного з неповторних, Богом обраних творців краси, котрі обезсмертили українське слово, залишивши в ньому для всіх наступних поколінь незгасний вогонь любови – до жінки, до природи, до рідного народу, до України.

Максим Рильський
Мал. В. Кричевського

Жоден з біографів поета не обходить увагою того факту, що батько Максима Рильського, Тадей Розеславович, походить з багатого польського роду (або, як вважав В'ячеслав Липинський, зі спольщеного, оскільки один Рильський у XVII столітті був київським писарем). Навернення цих родовитих шляхтичів до українства дослідники пов'язують з випадком у житті Максимового прадіда, тоді учня василіянської школи в Умані: в 1768 році гайдамаки ледве не стратили його разом з іншими місцевими панами, поляками і євреями. Прив'язаний до смертного стовпа, 14-річний учень дуже гарним голосом раптом заспівав: „Пречиста Діво, мати руського краю...". Зачаровані повстанці відпустили на волю не лише хлопця, але й усіх інших приречених на смерть.

Тадей Рильський, шляхтич з кости і крови, належав, передусім, до аристократів духу – людей, особливо чутливих до світу, здатних узгоджувати земну правду з вищою, Божою правдою. Саме тому він став душею київського товариства поляків-інтеліґентів, котрі свідомо присвятили своє життя народові, серед якого жили, Україні, її історії, її долі. Й одружився Тадей Розеславович з простою українською дівчиною-селянкою, від якої Максим успадкував ніжну ліричну душу, любов до народної пісні, глибоку пошану до звичаєвої української культури. Потім він так ніжно оспівав материну Романівку.

Вірші Максим Рильський почав писати семирічним хлопчиком. Пізніше, навчаючись в Києві в гімназії, був під теплою опікою родин Миколи Лисенка і Олександра Русова, в яких панувала та сама атмосфера вірного служіння Україні.

У велику українську літературу він увійшов ще до революції, ще юнаком, майже підлітком: збірка „На білих островах" датована 1910-им роком, коли авторові ледве сповнилося 15 років. Вже ті вірші вразили читача чаром українського слова, ясного і глибокого.

Після поразки національно-визвольних змагань над Україною все чорнішала хмара більшовицького тоталітаризму, згубного для всього, чим доти жила українська душа. Протестуючи проти так званої „пролетарської культури", молодий М. Рильський природно опинився в самовідданому ідейному гурті „неоклясиків" (Микола Зеров, Павло Филипович, Михайло Драй-Хмара та ін.), які у своїй творчості обстоювали традиційні естетичні і етичні цінності. Трошки згодом, у 1931 році, йому пригадають це, назвуть „петлюрівцем", висмокчуть з пальця його належність до неіснуючої „Спілки визволення України", пів року триматимуть в Лук'янівській в'язниці, мордуватимуть щоденними допитами...

В умовах кривавого сталінізму він, заради своїх безмежних літературних плянів, мусив поступитися й написати на догоду владі декілька віршів, одначе та вимушена данина брутальному часові не заторкнула поетової душі, ні його світогляду, тому серед тих 35 збірок його поезій доби радянщини нема такої, в котрій ми не знайшли б справжніх поетичних вершин – на рівні найкращої европейської і світової літератури. Також його тогочасні переклади з Верлена, Верхарна, Бодлера, Рембо залишаються високими взірцями для наслідування, а його „Пана Тадеуша" знавці літератури вважають художньо досконалішим, ніж ориґінал Адама Міцкевича.

Всі, хто знав поета близько (наприклад, Олександер Довженко) бачили в ньому найцінніші риси, властиві нашому народові, – душевну ніжність, глибокий ліризм, залюбленість у красу Божого світу, щире схиляння перед вічною народною мудрістю.

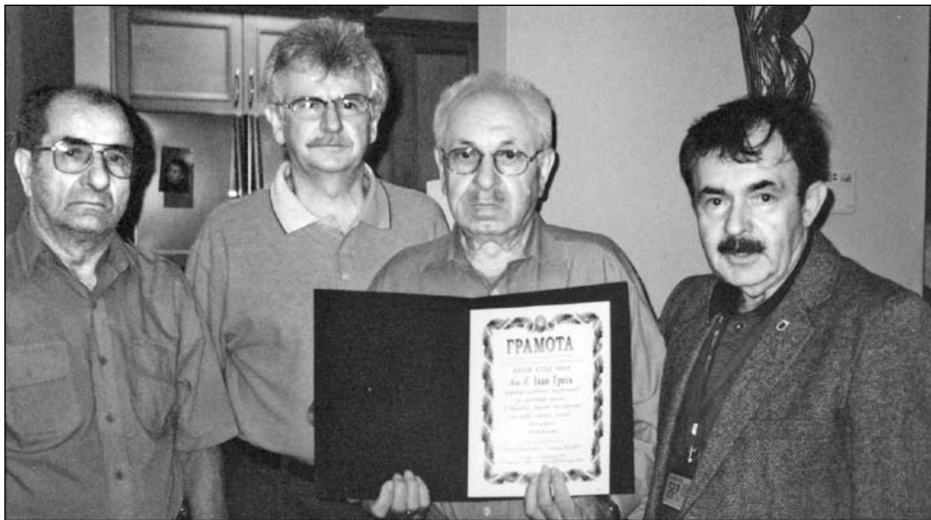
Був це гідний спадкоємець мотивів, якими запліднили нашу національну культуру Тарас Шевченко, Іван Франко, Леся Українка. Найголовніший з тих мотивів – Мати-Україна. У „Слові про рідну матір" Максим Рильський писав:

Благословен той день і час,
Коли прослалась килимами
Земля, яку сходив Тарас
малими босими ногами...

П. Ч.

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Вчасно прийти з добрим словом

Зліва: Петро Лукашин, голова 7-го Відділу ООЛ Володимир Блажейовський, Іван Ґресь, Зенон Галькович. Фото: Дмитро Тхір

Гадаю, що читачі погодяться з цією моєю думкою: ми високо цінимо і щиро поважаємо людей, активних в громадському житті, але переважно мало знаємо про них. Вони нібито весь час перебувають на видноті, в центрі уваги, але їхнє „я" залишається в тіні. Тому про таких людей належить частіше розповідати, адже тепле слово в їхню адресу – це, як правило, найбільша і єдина нагорода для них.

Серед десятків і сотень наших громадських діячів теплого і вдячного слова заслуговує Іван Ґресь, довголітній член парафії свв. Петра і Павла у Джерзі-Ситі, активіст місцевих відділів УККА і ООЧСУ, засновник 7-го Відділу Організації Оборони Лемківщини.

Іван Ґресь народився в 1923 році у Флоринцях на Лемківщині, там же ходив до школи, помагав родині господарювати. Під час Другої світової війни совєти силоміць забрали його до Червоної армії, звільнився звідти аж у 1946 році, й відразу потрапив до Війська Польського, а коли через рік повернувся в рідне село, почалася брутальна антиукраїнська Акція „Вісла", у висліді якої родина Ґресів була вислана на польський захід, в „зємє одзисканє", на Вроцлавщину, в село Стани. І. Ґресь працював на фабриці тканин, дійшов до кваліфікації майстра, відтак – інженера, став керівником того підприємства.

В Америці І. Ґресь від 1977 року. Спочатку мешкав разом з братом Петром у Кліфтоні, невдовзі одружився і переїхав до Джерзі-Ситі, де виявив себе не просто громадською людиною, але й умілим та успішним організатором, залучивши до ним створеного 7-го Відділу ООЛ 58 осіб. Понад 10 років І. Ґресь очолював цей важливий громадський осередок, члени 7-го Відділу завжди були активні в різних загальнопарафіяльних імпрезах, зокрема у відзначенні Січневих роковин.

Та судилося І. Ґресеві пережити тяжкий удар долі – смерть дружини. І на жаль, правдою є, що біда не ходить одна: порушник вуличного руху своїм автом збив І. Ґреся з ніг, заподіяв йому травми. Одужання забрало чимало часу, відірвало невтомого організатора від громадських справ.

Тепер І. Ґресь з сином Мирославом мешкає у Бейоні. Теперішній голова 7-го Відділу ООЛ Володимир Блажейовський звернувся до Головної Управи з пропозицією відзначити І. Ґреськова Грамотою - за багаторічну і дуже плідну працю для громади в ім'я незабутньої нашої Батьківщини – Лемківщини.

Делеґація від ООЛ відвідала І. Ґреся у Бейоні, вручила йому Грамоту признання і букет квітів, що до сліз зворушило нашого товариша.

Зенон Галькович,
голова Крайової Управи ООЛ
Кліфтон Н. Дж.

Олексієві Воскобійникові – 85!

У березневі дні виповнюється 85 років з дня народження видатного будівничого, фінансиста і відомого в усьому українському світі мецената й українського патріота Олексія Воскобійника. Він народився в 1922 році в Миргороді. Комуністи замордували в урочищі Триби під Полтавою його батька – відомого миргородського підприємця Григорія Воскобійника.

О. Воскобійник – автор низки втілених будівельних проєктів, які принесли йому славу видатного будівничого Америки. Паралельно він опікується справою розбудови української держави. Його книга „Повість моїх літ" є дороговказом для української молоді в справі виховання почуття національної гідности, любови до рідної землі, вольових якостей, працелюбства.

Дитяче науково-дослідницьке товариство при студії „Ганнуся" досліджує історію козацького роду Воскобійників і Шумейків, зокрема Г. Воскобійника. Про нього залишилося дуже мало документальних свідчень, проте одне з них розповідає, що Григорій Васильович таємно від влади, через довірених осіб, передавав харчі голодним дітям у миргородський дитячий сиротинець, до якого комуністи звозили з усієї Полтавщини дітей розстріляних і вивезених до Сибіру селян, священиків, учасників визвольних змагань, інтеліґенції. Тих, що вмирали, закопували на схилах річки Хоролу. Нині на тих схилах виявлено масові поховання дітей. І під час допитів у Лубенській тюрмі одним з основних звинувачень у контреволюційній діяльності, які слідчі органи пред'явили Г. Воскобійникові, було те, що він „подкармлівал детей враґов народа"...

Миргородці вклоняються своїм вірним синам – Григорієві та Олексієві Воскобійникам, батькові і синові.

Анатолій Сазанський,
Миргород, Полтавської обл.

Щедрість в ім'я України

Від імені всіх волинян, які читають „Свободу" (я всі надіслані мені примірники передаю до читальної залі Державного архіву Волинської области, де працюю вже 35 років), хочу щиро подякувати за прекрасне видання газети, за виділення на її сторінках місця для нашої дорогої Волині.

Волинь я досліджую вже понад 40 років, сходив її пішки і об'їздив громадським транспортом. Голосом віків промовляють до нас її монастирі і храми, кам'яні хрести і могили. Все мною побачене, досліджене в архівах і на місцях з'являється на сторінках „Свободи".

Ще хочу подякувати редакції за те, що вона вмістила мої звернення про відбудову спаленої Волинської духовної семінарії, про видання моїх книг. Через газету хочу подякувати тим, хто відгукнувся на мої звернення, а саме Інститутові дослідів Волині у Вініпезі (голова управи д-р Сергій Радчук, члени управи о. д-р Степан Ярмусь, Надія Шаварська, Ніна Лугова, Галина Онуфрійчук); Любові Василів-Базюк з Торонто, яка щорічно виділяє по п'ять стипендій для бідних учнів Волинської і Рівненської духовних семінарій, є спонзором і моїх книг; в США – Миколі і Діонизії Ненадкевичам та їх сестрі Ірині Цегельській, Стефанові Рожкові, Леонідові Царкові, голові управи ОУПС Надії Мірчук, Вирославові Лобурові за спонзорування монументальної праці „Національний пантеон „Козацькі могили".

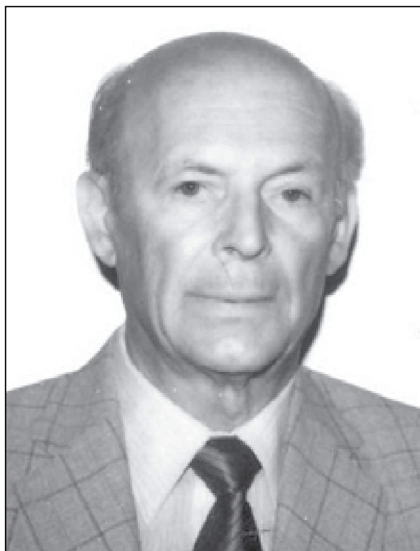
Володимир Рожко,
Луцьк

Подяка д-рові БОГДАНОВІ ШЕБУНЧАКОВІ,
головному лікареві УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ
та привіт д-рові БОГДАРОВІ ВОРОХОВІ

Екзекутива Українського Народного Союзу щиро дякує д-рові Богданові Шебунчакові за його довголітню відданість і працю для УНСоюзу. Д-р Шебунчак як довголітній член 25-го Відділу УНС був делеґатом Конвенцій та віддано служив понад 25 років як головний лікар УНСоюзу, перевіряючи кожну грамоту УНС.

Д-рові Богданові Шебунчакові висловлюємо щиру подяку за багато років відданої праці для УНСоюзу та бажаємо йому приємного заслуженого відпочинку.

Цього року д-р Богдан Шебунчак передає свою відповідальність головного лікаря іншому членові УНСоюзу. Від 1 березня 2007 р. д-р Богдар Ворох, член 25-го Відділу, перебирає всі обов’язки головного лікаря. Екзекутива УНС щиро вітає нового головного лікаря д-ра Богдара Вороха та бажає йому успіхів у співпраці для добра УНС та української громади.

Д-р Богдан Шебунчак

Д-р Богдар Ворох

Обидвом Вам Многая Літа!

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

СКУ скликав Міжнародний комітет з відзначення 75-ліття Голодомору в Україні

Під час наради в Торонто 4 березня.

ТОРОНТО. – Міжнародний Комітет з відзначення 75-ліття Голодомору в Україні 1932-33 років. при Світовому Конґресі Українців провів 4 березня міжнародну нараду з участю понад 30 учасників. Оскільки Комітет вже деякий час веде переговори з представниками Секретаріяту Президента України з метою випрацювання спільного пляну відзначення, то в нараді взяв участь заступник керівника Секретаріяту Іван Васюник, а також Посол України в Канаді Ігор Осташ та відомі українські політики Юрій Луценко і Тарас Стецьків.

Після вітального слова президента СКУ д-ра Аскольда Лозинського і спільної молитви, голова Міжнародного Координаційного Комітету СКУ Стефан Романів подав загальний плян праці Комітету щодо відзначення 75-ої річниці Голодомору. Відразу було продискутовано декілька важливих питань, починаючи від назви проєкту, а також терміни „голодомор", „геноцид", „голод-геноцид", число жертв, узгіднення між діяспорою і Україною тексту резолюції, котру буде проповано Організації Об'єднаних Націй.

Зійшлися на думці, що пріоритетом для України повинно бути створення Меморіяльного музею Голодомору в Києві. Пам'ятник у Вашінґтоні повинен залишитися відповідальністю українських громад США, Канади та всієї західньої діяспори.

Відтак учасники наради докладніше обговорювали завдання окремими групами за певними темами: юридичні питання, зв'язок з пресою, проведення виставок, присвячених 75-літтю Голодомору, створення документального фільму про трагедію України 1932-33 років.

Наприкінці наради затверджено Екзекутивний Комітет у справі відзначення 75-ліття Голодомору в Україні, у складі: голова - Стефан Романів, члени: Аскольд Лозинський, Евген Чолій, Морґан Віліямс, Ірка Мицак, Богдан Футей, Михайло Савків, Юрій Клюфас, Роман Сербин, Надя Луців та інші. Голова Комітету подякував присутнім за активну участь у нараді і підкреслив виняткову важливість спільних дій українських західньої і східньої діяспор і України у справі відзначення 75-річчя Голодомору в Україні.

Пресова референтура Міжнародного Комітету з відзначення 75-річчя Голодомору в Україні

Концерт підготували новоприбулі

БРІДЖПОРТ, Кон. – Українська громада відзначила Шевченківські роковини 11 березня концертом в Українському американському клюбі „Савпорт Кон". Концерт відкрив голова відділу УККА в Бріджпорті Василь Пелещук в присутності 85 осіб.

Концерт відбувся під керівництвом Марії Лісович, теперішньої голови 13-го Відділу Союзу Українок. Майже весь концерт підготували новоприбулі з України. Він складався з деклямацій, співу, гри на бандурі. Найбільш привабливою була вистава „Назар Стодоля". В. Пелещук подякував М. Лісович й усім виконавцям програми і батькам дітей.

В. П.

Вечір пам'яті

ЕДМОНТОН, Канада. – 24 лютого в залі Українського національного об'єднання (УНО), відбувся літературний вечір, присвячений пам'яті розстріляних в СССР українських письменників (1919–1941 роки). Вечір організували УНО і Організація українок Канади ім. Ольги Басараб. Головну промову виголосив д-р Яр Славутич, професор-емерит Альбертського університету. Він нагадав, що в Україні комуністичний режим знищив село трьома Голодоморами (1921, 1932–33, 1947 роки), а інтеліґенцію – масовими розстрілами. Все це робилося для того, щоб здесяткувати українську націю, обезголовити її, а потім позбавити рідної мови.

Яр Славутич сказав, що було знищено близько 500 письменників, побували в арешті понад 200 письменників, а з тих, що повернулися, багато передчасно померло внаслідок рабської праці в каторжних таборах. На літературному вечорі виступили з читанням поезій поет Леонід Коровник, мистець Степан Мельниченко, український драматичний ансамбль „Сузір'я".

Юхим Красноштан

Фундація „Україна-США" розпочала молодіжну програму обміну

Фундація „Україна-США" розпочала програму обміну „**2007 – Summer Work Travel**", що дозволить 800 українським студентам працювати і подорожувати Сполученими Штатами Америки протягом літніх вакацій.

Право спонзорувати студентів для участи у програмі Фундація одержала від Державного департаменту США, в рамках Акту взаємної освіти і культурного обміну, також відомого як Акт Фулбрайта-Гейса.

„Summer Work Travel" є однією з категорій програм обміну, що дозволяє чужоземним студентам вищих навчальних закладів працювати і подорожувати Сполученими Штатами до чотирьох місяців протягом літніх вакацій.

Від листопада минулого року Фундація готується до літнього сезону-2007. Українські студенти вищих навчальних закладів віком 18-28 років, що навчаються стаціонарно і володіють достатнім рівнем англійської мови, можуть претендувати на участь у програмі, заповнивши анкету на Інтернет-сторінці: http://www.exchangeusa.org". Робочі позиції для учасників програми належать до сезонної праці: оператори у парках розваг, продавці і асистенти в крамницях, помічники в готелях, офіціянти в ресторанах тощо.

До інших програм та проектів Фундації, орієнтованих на студентство, належать Програма молодіжного провідництва, Програма стажування, Проєкт „Книжки-бібліотекам" і три програми іменних стипендій (Ковалюк, Маринюк і Сутарук).

Запрошуємо працедавців і студентів, зацікавлених Програмою „2007 – Summer Work Travel", відвідати Інтернет-сторінку www.exchangeusa.org". За додатковою інформацією звертайтеся за телефоном (202) 223-2228. Богдан Ковальчук і Олеся Фаворська радо відповідатимуть на всі запитання.

Марта Мацелюх

Ераст Гуцуляк нагороджений „Орденом Канади"

Ераст Гуцуляк

ТОРОНТО. – 20 лютого Ераст Гуцуляк, відомий громадський діяч і меценат, засновник і президент компанії „Medical Pharmacies Group", що має мережу аптек в провінції Онтаріо, нагороджений „Орденом Канади", найвищою відзнакою країни. Компанія є найбільшою в Канаді з доставлення ліків до притулків для немічних і старших осіб. У ній працює понад 600 осіб.

Під час розпаду СССР і утворення незалежної України, в 1990-1994 роках, Е. Гуцуляк був головою Канадського товариства прихильників Руху, котре фінансами і технікою допомагало Рухові в Україні. Він теж був одним із засновників і першим директором Фонду дітей Чорнобиля в Канаді.

В 1989 році він заснував Катедру української культури та етнографії при Альбертському університеті. Е. Гуцуляк за свої кошти купив в Отаві будинок і подарував його для розміщення Посольства України в Канаді.

В 1995 році він одержав Шевченківську медалю від Конґресу українців Канади – за вклад у розвиток української спільноти. Саме за багаторічну благодійну діяльність, сприяння розвиткові української культури, освіти і науки його нагороджено в 1996 році „Почесною відзнакою Президента України" третього ступеня, а в 2001 році – „Почесною відзнакою" другого ступеня. В 2001 році Е. Гуцулякові присвоєно звання почесного доктора прав Альбертського університету – за меценатську і гуманітарну діяльність. В 2003 році Міністерство закордонних справ України призначило його Почесним консулом України в Канаді.

Недавно Е. Гуцуляк подарував 550 акрів землі в околиці міста Отави для створення дитячого парку. Це було зроблено в подяку Канаді за те, що його родині було надано можливість оселитися в цій демократичній державі.

Е. Гуцуляк з дружиною Ярмілою живуть в Торонто, мають п'ятеро дітей і четверо внуків.

Почесне консульство України в Канаді

Семінар для молодих українців з 50 євангельських церков штату Вашінґтон

ТАКОМА, Ваш. – 1-3 лютого в приміщенні коледжу з вивчення Біблії при Слов'янському християнському центрі відбувся семінар з християнської етики для провідників української молоді і їхніх заступників з 50 євангельських церков штату. Організував семінар провідник молоді євангельських церков штату Василь Папірник з Євангельської церкви „Християнське життя". Навчання проводив почесний професор Острозької академії Леонід Якобчук з Ню-Джерзі. На фото: учасники семінару в Такомі.

Х. Чернецька хоче стати кандидатом до Федерального парляменту

ТОРОНТО. – 12 березня Христина Чернецька, відома журналістка, яка 15 років працює на радіо й телебаченні, заявила, що кандидуватиме до Федерального парляменту від Ліберальної партії в окрузі Місісаґа – Стрітсвил.

Х. Чернецька розпочала свою кар'єру як диктор радіо й телебачення, екзекутивний продюсер, ведуча програм. З часом вона стала ведучою на телебаченні „Rogers" в Торонто, а брала участь у багатьох панелях на „CTV". Від 2000 року Христина Чернецька є ведучою програми на радіомережі „CFRB".

Прапрадід Х. Чернецької еміґрував з України в 1903 році, був одним з перших поселенців провінції Саскачеван. Дід Х. Чернецької у провінції Саскачеван сприяв розбудові шкіл, церков, а також місцевому самоврядуванню. Її батько, Морис Чернетський, був відомим адвокатом, громадським діячем і політиком. У приватному житті Х. Чернецька залишається відданою своєму українському корінню, захоплюється українською культурою й мистецтвом.

Мирослава Олексюк

Створено комітет з відзначення 75-річчя Голодомору

ЛОС АНДЖЕЛЕС, Каліф. – 11 березня в залі Української католицької церкви (парох о. Мирон Микитин) зібралися керівники всіх українських організацій та парохи українських церков міста, щоб накреслити пляни відзначення в 2008 році 75-річчя однієї з найжахливіших подій в історії України – Голодомору 1932-33 років.

Зібрання розпочалося молитвою та Божим благословенням о. М. Микитина. Був обраний президент комітету (О. Рівний), його заступник (Л. Вусик), секретар (І. Прокопович), скарбник (П. Білецький), пресові представники (Т. Матла та Л. Вусик).

Комітет обговорив перші кроки долучення до цієї справи української громади Лос-Анджелесу. Наступний рік буде знаковим для українців в усьому світі, тому необхідно об'єднати всі сили, щоб світ нарешті зрозумів всю трагедію одного з найдавніших народів плянети. Новообраний комітет має розпочати підготування до річниці разом з усіма організаціями міста.

Л. В.

Українська Євангельська Церква
і Комітет Допомоги Україні („Приятелі Руху")

запрошують на зустріч

з ректором Національного університету „Острозька академія"

д-ром Ігорем Пасічником

та керівником відділу закордонних зв'язків університету

Едуардом Балашовим.

Д-р Ігор Пасічник виступить з доповіддю

„Вища освіта в Україні: місце і покликання Острозької академії".

Буде показано відеофільм про відновлення університету і його сучасність.

Зустріч відбудеться в залі

Української Євангельської церкви

3 квітня 2007 р. о 7-ій год. вечора.

Після ділової частини – частування.

Адреса: 2208 Stanley Terrace, Union, NJ 07083 (два бльоки вище від похоронного заведення „Lytwyn & Lytwyn").

Голова Комітету допомоги Україні
д-р Роман Ричок (сл. тел. 973-761-5800)

Бенкет на честь 80-ліття СУА і 15-ліття Відділу в Норт-Порті

НОРТ ПОРТ, Фла. – 17 лютого відбувся бенкет із забавою – традиційні „Вишивані вечерниці" – на відзначення 80-ліття СУА і 15-ліття 56-го Відділу СУА ім. М. Рудницької. Головою організаційного комітету була Іванна Мартинець, заступник голови відділу. У святково прибраній квітами, вишивками та емблемою СУА парафіяльній залі Греко-католицької церкви Входу в Храм Пресвятої Богородиці зібралися численні гості та союзянки в українських строях.

Свято відкрила голова Відділу Іванна Головата, яка представила гостей – голову СУА Ірину Куровицьку з чоловіком Ярославом, а також гостей з Маямі та Івано-Франківська. Заспівали гимн СУА. Святкову програму продовжила ведуча Ліда Білоус, яка розповіла про громадську діяльність І. Куровицької.

І. Куровицька привітала присутніх, подякувала за співпрацю та вручила голові 56-го Відділу грамоту від Головної управи СУА з нагоди святкування 80-ліття.

При врученні подарунку для Головної управи СУА (зліва): Іванна Мартинець, Ірина Куровицька, д-р Марія Дицьо, Іванна Головата.

З історією 56-го Відділу ознайомила архівар відділу Роксоляна Яримович. 25 лютого 1991 року з ініціятиви Марії Наваринської і союзянок із різних міст США було засновано відділ, що тепер налічує 110 членок. Союзянки активно працюють у різних ділянках СУА для збереження української ідентичности і спадщини, інформують світ про історію, культуру і традиції України. В 2002 році відділ придбав мініавтобус із діягностичним обладнанням для Львівської обласної дитячої лікарні. Це – пересувна лябораторія, яка допомагає діягностувати хворих дітей.

Відділ був господарем 26-ої конвенції СУА в 2002 році. Вперше в історії СУА відділ, а не Округа, організував конвенцію. За 15 років існування відділ передав на різні акції СУА понад 120 тис. дол.

Після урочистої частини під звуки ансамблю „Мерена" продовжувався вечір. Чудові українські мелодії повернули приємні спогади з молодости.

19 лютого союзянки знову зустрілися на сходинах, з нагоди візити голови СУА, щоб послухати доповідь І. Куровицької та обговорити діяльність СУА з ряду питань. Після обговорення питань І. Головата вручила І. Куровицькій картину для бюра Головної управи, яку намалювала союзянка відділу д-р Марія Дицьо.

На забаві „Вишивані вечерниці" (зліва): Іванна Головата та Іванна Мартинець.

Ірина Жизномирська

Бенкет на честь 40-річчя СКУ

ТОРОНТО. – 3 березня відбувся бенкет на честь 40-ої річниці Світового Конґресу Українців (СКУ), у якому взяли участь близько 600 осіб. Головним доповідачем був радник Президента України Юрій Луценко, колишній міністер внутрішніх справ України. Виступили Ігор Осташ – Посол України в Канаді, Борис Вжесневський – член Парляменту Канади, Юрій Шимко – колишній президент, та Аскольд Лозинський – нинішній президент СКУ. Ведучою програми була Орися Сушко – президент Конґресу українців Канади.

За довголітню підтримку діяльности СКУ було нагороджено українські фінансові інституції – Федеральну кредитову кооперативу „Самопоміч" (Ню-Йорк), Фундацію „Спадщина", Кредитову спілку „Будучність", Українську народну касу (Монреаль), Українську кредитову спілку (Торонто), Кредитову спілку „Со-Юз", Кредитову спілку св. Йосафата та Кредитову спілку св. Марії. Під час свята Федеральна Кредитова кооператива „Самопоміч" (Ню-Йорк) та Фундація „Спадщина" зробили дарунок у сумі 10 тис. дол. кожна. У концертній програмі взяли участь танцюристи місцевого молодіжного ансамблю. СКУ висловлює подяку організаторам свята – Марійці Шкамбарі, Ользі Даниляк та Стахові Габі.

З інформаційного бюлетеня СКУ

ТОЧКА ЗОРУ

Про що не було мови при відзначенні 40-ліття СКУ

ТОРОНТО. – 4 березня заля церкви Успіння Пресвятої Богородиці у Мисисауґа, Онт., була вщерть переповнена. Програма відзначення 40-ліття складалася з двох частин. Після урочистого відкриття ансамбль „Троянда" під керівництвом Федора Даниляка виконав танцювальну композицію „Вітаємо" та вокально-хореографічну картинку „СКУ сьогодні – 40", а також канадський і український славні.

Офіційною частиною проводила голова Конґресу українців Канади Орися Сушко. Після молитви Владики Стефана Хміля показано відеопрезентацію з діяльности президії СКУ за останні 39 років.

Головним доповідачем був Юрій Луценко, донедавна міністер внутрішніх справ України, радник Президента України.

Виступили з привітами Посол України в Канаді д-р Ігор Осташ, член канадського парляменту Борис Вжесневський. Колишній президент СКВУ д-р Петро Саварин прислав свій привіт на письмі, а персонально виступили передостанній президент Юрій Шимко, діючий президент д-р Аскольд Лозинський. На жаль, учасники свята не довідалися, що організація робила та чи виправдала своє існування, тому що не було звіту з діяльности СКВУ-СКУ за 39 років його існування, не сказано нічого про діяльність рад і комісій СКВУ-СКУ за винятком вручення грамоти Ользі Заверюсі за вклад її Світової кооперативної ради у розбудові кредитно-кооперативного руху в Україні.

За час президентства Ю. Шимка президія СКВУ подбала про фонди для придбання комп'ютерів до друкарні Об'єднання українців у Польщі, допомогла викупити з відливарні у Києві статую Т. Шевченка для Луганська, заснувати українську школу у Казахстані, придбала комп'ютери для Української фльоти в Севастополі. Це була добра нагода звітувати про діяльність президії Секретаріяту, рад і комісій, щоб учасники святкувань знали про діяльність СКУ.

Велику працю виконала Світова рада суспільної служби на чолі з Олею Даниляк, допомагаючи творити відповідні організації в Україні. Не дармував і Олімпійський комітет на чолі з Всеволодом Соколиком, Наукова рада СКВУ, зокрема за головування проф. Любомира Винара. Цікаво було б послухати про працю Комісії людських та громадянських прав на чолі (колись) із сенатором проф. Павлом Юзиком, а по його смерті – з Ярославом Білаком чи проф. Юрієм Даревичем.

Світова координаційна виховно-освітня рада на чолі з Іроїдою Винницькою після проголошення державної незалежности України, організувала учительські конференції в Україні і матеріяльно допомагала у виданні шкільних підручників і наукових праць, зокрема з історії України, що були заборонені совєтською владою. Як ця справа виглядає тепер?

Дивно було й те, що сорокаріччя СКВУ-СКУ відбулося без представників Української Всесвітньої Координаційної Ради, якої СКВУ був співтворцем у 1992 році, в якій є по 12 представників від України та східньої і західньої української діяспори. Вперше на таких святкуваннях не було представника УВКР, бо раніше все були присутні голова Іван Драч , чи пізніше – Михайло Горинь. Тепер головою УВКР є Дмитро Павличко, але його не запрошено.

Виглядає, що СКУ хворіє на організаційний імперіялізм й намагається репрезентувати всю діяспору, не тільки західню, як це було при створенні УВКР, але таки 20 млн. українців, які живуть поза межами України, як це любить заявляти президент Аскольд Лозинський.

Були також критичні запити, чому це найвища українська установа діяспорних українців досі влаштовувала свої конґреси у репрезентативних готелях, а на своє 40-річчя знову повернулася в підземелля?

Д-р Василь Верига,
колишній Генеральний секретар СКВУ і заступник президента СКУ в 1993–2003 роках

Благодійний баль в Каліфорнії за участи дебютанток

Нагороджені (зліва): В. Микитин, З, Захарясевич, Л. Осадца, Т. Козбур, Б. Маланяк, Р. Кульчицький.

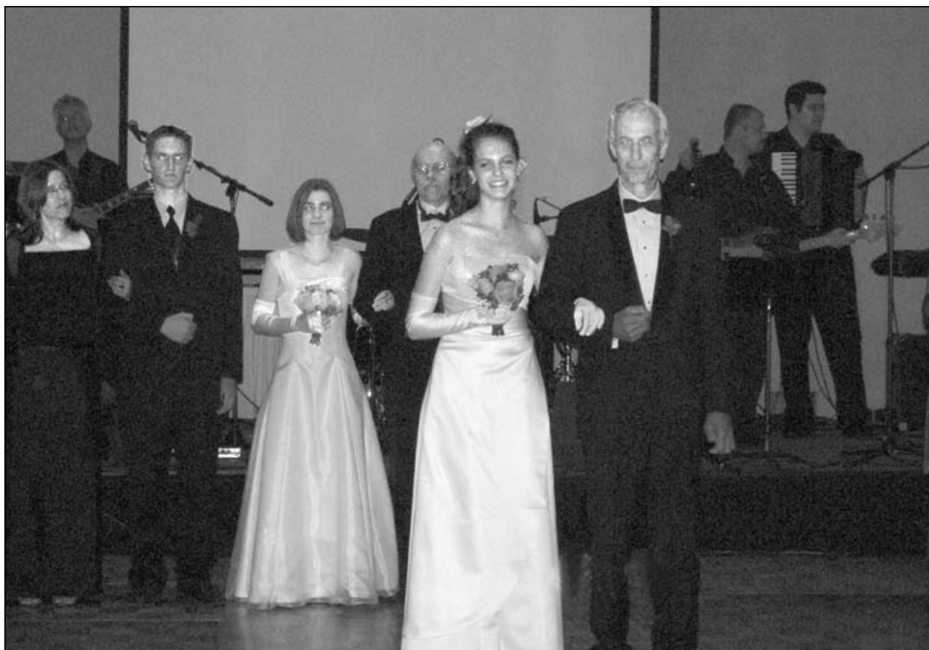
ЛОС–АНДЖЕЛЕС. – Стало вже традицією для української громади, що Товариство допомоги Україні в Каліфорнії в другій половині лютого запрошує на благодійний баль. Цього разу патронкою балю стала дружина Президента України Катерина Ющенко, бо Товариство допомоги Україні вирішило спрямувати свою допомогу до фонду „Україна–3000" для побудови „Дитячої лікарні майбутнього" в Києві. К. Ющенко не змогла прибути на баль, але Україну представляли голова правління фонду „Україна–3000" Олександер Максимчук з дружиною і голова правління Благодійного фонду „Дитяча лікарня майбутнього" д-р Віра Павлюк, Генеральний консул Микола Точицький та віце-консул Сергій Ніколайчук з дружинами.

Понад 350 осіб заповнили залґ „Marriott Hotel", святково прикрашену квітами та свічками, де їх при вході привітно вітали господарі балю. Особливу ношу взяли на себе Люба Кеске – голова товариста, Шенон Місевич – голова комітету „Баль-2007" та Анна Прокопович – президент товариства. Багато праці доклали також Ярко Маринюк, Роман Василин, Марта Микитин-Гіл, Роман Микитин, Бріяна Гіл, Марко Білей, Зоряна Кеске, Сюзан Козяк та багато інших.

З вітанням до присутніх звернулася Л. Кеске, яка передала слово д-р В. Павлюк, яка представила відео-привітання від К. Ющенко. Про діяльність фонду „Україна–3000" розповів О. Максимчук. М. Точицький та Л. Кеске вручили нагороди від Української держави Богданові Микитинові, Любомирові Осадці, Зенонові Захарясевичеві, Тарасові Козбурові, Джонові Карковi, Богданові Маланякові і д-рові Романові Кульчицькому за самовіддану працю на благо українського народу.

Після офіційної частини Р. Микитин та Б. Гіл представили дебютанок Марію-Луїзу Гарас (екскорт Джон Копинський) та Марту-Катерину Гуру (ескорт Василь Павдун). Чарівні дебютанки відкрили баль, який продовжувався майже до ранку. Музика у виконанні колективу „Вечірка" з Ню-Йорку була такою запальною, що ноги самі починали танцювати. Забава зібрала немалі кошти на допомогу Україні.

Людмила Вусик.

Дебютантки на балі.

Генеральний консул України Микола Точицький з дружиною.

Польські газети...

(Закінчення зі стор. 3)

місто важливого гостя з України тощо. Тоді якусь замітку розмістять десь на сімнадцятій сторінці... У багатьох випадках навіть такі статті не надрукували б, якби на впливових редакційних посадах не працювали етнічні українці або поляки з проукраїнськими поглядами.

Проте є ситуації, коли українські теми мають великий шанс не лише „пробитися", а й зайняти багато місця, до того експонованого. 24 серпня, 22 листопада чи 26 квітня навіть у реґіональній пресі можна писати про Україну на першій сторінці. Майже кожна реґіональна газета видає щотижня (переважно у п'ятницю) спеціяльну вкладку-журнал. Це ідеальне місце для великих репортажів та аналітичних матеріялів, зокрема й з України, які не мусять бути жодною мірою пов'язані з відповідним реґіоном. Але українська тема є лише однією з тисячі можливих, так само важливих і цікавих. Часто саме технічні проблеми з тим, що Macintosh-і не сприймають кирилиці, є вирішальними в тому, що замість про Україну газета напише про щось зовсім інше. Адже важко збирати інформацію в Інтернеті, якщо не можна нічого прочитати.

Цей приклад показує, що „стратегічне партнерство" Польщі й України, яке декларують президенти, залишається лише на словах. Пересічному ґданському журналістові Україна та Білорусь видаються цілковитою абстракцією. Буває, що й поважні редактори плутають у приватних розмовах Лукашенка з Ющенком і Вільнюс зі Львовом. Світогляд місцевих громад творить великою мірою власне реґіональна преса, яка для багатьох є єдиним джерелом інформації не тільки про свій реґіон, а й про Польщу та світ. Особисті якості журналістів реґіональних видань і згадані технічні проблеми зі сприйняттям кирилиці лише подовжують відстань, яка ділить поляків та українців. І цього факту не змінять піар-акції польських консульств, які переконують нас, що полякам Україна дуже близька.

Якуб Лоґінов,
Ґданськ („Львівська газета")

Акція „Приведи своїх друзів до церкви"

ПАРМА, Огайо. – Цьогорічна недільна акція „Приведи своїх друзів до церкви" під опікою Української Православної ліґи (молодший відділ) при катедрі св. Володимира відбулася 18 лютого. Парафіяльна молодь, незважаючи на хуртовину в ніч перед неділею, численно прийшла до храму. Священики привітали гостей, які дістали дарунки на пам'ятку їх відвідин катедри св. Володимира, а після Літургії мали сніданок в парафіяльному культурно-освітньому осередку. На фото: Духовенство, гості і члени катедри св. Володимира під час акції „Приведи своїх друзів до церкви".

Іван Норка

Хто і як...

(Продовження зі стор. 5)

голова ВР пальцем не кивнули, аби виконувати ними ж підписаний в серпні минулого року Універсал національної єдности.

І все ж В. Ющенка, властиво-го, можна сказати – вроджено-го демократа, влаштовувала ця вимушено примирлива позиція прем’єра і голови парляменту. Того ж таки дня, 14 березня, від-булося засідання Ради національ-ної безпеки і оборони, на якому вища трійця вирішила створити „погоджувальну комісію“ і дійшла згоди з приводу найнагальнішого на той політичний момент питан-ня – парляментського затверджен-ня Володимира Огризка міністром закордонних справ України. А те, що його досі не хотіли затвердити, красномовно свідчить про антиук-раїнський характер „антикризової коаліції“: В. Огризко їй не сподо-бався тим, що на російськомовні запитання відповідав, бач, виключ-но українською мовою.

Потреба нагального затверд-ження випливала з тієї обставини, що Президент від’їжджав з візитою до Данії, і його, згідно з протоко-лом, повинен був супроводжувати міністер закордонних справ.

Проте наступного дня обструк-ція повторилася: „реґіонали“, соціа-лісти і комуністи знову проголосу-вали проти В. Огризка. Журналісти припускають, що антикризовики приревнували Президента до Ю. Тимошенко, котра дістала мож-ливість зустрітися з В. Ющенком ще й перед самим його відлетом до Копенгаґену. У їхніх головах засіло „або-або“: або Президент з ними, або з опозицією. Насправді ж причиною тут є тільки антипо-маранчеве, антипрезидентське і антиукраїнське наставлення парля-ментської більшости. Вже не зали-шилося найменших ілюзій з при-воду того, яку якість посадила в депутатські крісла Партія Реґіонів. Узагальнений портрет сьогодніш-нього українського законодавця досить виразно змальовує експерт Українського аґентства моделюван-ня ситуацій Ярослав Павловський: „Пересічний депутат – це само-стійна людина, котра має власне підприємство, що дозволяє йому бути успішним навіть за середньо-европейськими мірками. Як пра-вило, ’народний обранець’ давно не їздить в громадському транс-порті, не ходить по крамницях у вихідні дні, не знає, що таке черги в районних поліклініках, взагалі уяв-лення не має про чари безплатної медицини і такої ж безплатної осві-ти. Депутатські діти, як мінімум, вчаться у закритих вітчизняних закладах, а як максимум - гризуть граніт науки у престижних школах Англії. Крім усього, український депутат одержує за рахунок плат-ників податків мешкання в Києві, депутати різних скликань не гребу-ють діставати по кілька мешкань в столиці. Рівень платні українського парляментарія більш ніж солідний навіть за европейськими мірками – 4 тис. евро, тоді як депутат німець-кого бундестаґу дістає лише 1,800 евро. То які ж іще стимули потріб-ні нашому законодавцеві, аби він ефективно працював у парлямен-ті? Тим часом на практиці бачи-мо напівпорожню сесійну залю під час розгляду важливих соціяльних законопроєктів, і завзяті бійки довкола питань, котрі не стосу-ються життя звичайної української людини...“.

Ну, добре, а хіба якість депутатів з опозиційних бльоків – інакша? Такі ж самісінькі олігархи, підпри-ємці, багачі. Ідейних людей, само-відданих ідеалістів-патріотів – дуже мало. І навіть якщо Президент роз-пустить ВР і призначить нові вибо-ри, ситуація може повторитися, бо ті самі великі гроші знову зформу-ють списки відповідних кандидатів, згідно з немудрим, дуже передчас-ним для суспільства пропорційним виборчим законом. Може статися щось ще гірше – може виникну-ти двопартійна система, але дуже своєрідна, котра вже зовсім мало матиме спільного з демократією і народним волевиявленням. Бо не подібно до того, що Партія Реґіонів зречеться свого антиукраїнства, і навіть у тому випадку, коли супро-ти неї стане сильна проукраїнсь-ка партія, суспільству загрожува-тиме розкол і воно перебуватиме в постійному соціяльному і пси-хологічному напруженні. Тут ще й таке запитання: якщо зійдуть-ся у двопартійному взаємоборстві Партія Реґіонів і БЮТ з „нашоук-раїнцями“, то чи виявить неопо-маранчева команда таку дисциплі-ну і послідовність у проукраїнс-тві, яку „реґіонали“ виявляють в антиукраїнстві?

Може також початися довга доба компромісів, від яких буде вигравати то одна, то інша сторо-на, але не Україна. Компроміси, досягнення міжпартійного кон-сенсусу – це нібито сама при-рода демократії, і все ж ми нині, на всі лади хвалячи її, інтуїтив-но очікуємо здоров’я для України не від демократії заради демок-ратії, а від від здорової і сильної у своєму проукраїнстві політич-ної волі. Прийшовши в Україну за В. Ющенка і завдяки йому, що назавжди залишиться його істо-ричною заслугою, демократія таки за В. Ющенка встигла виявити ті малопривабливі риси, котрі іма-нентно притаманні їй. Про них колись, ще в XIX сторіччі, писав у „Листах в майбутнє“ тодішній російський дисидент Олександер Герцен: „Демократія – переважно сучасне: це боротьба, заперечен-ня єрархії, суспільної неправди, що розвинулася у минулому, очи-щувальний вогонь, який спалить віджилі форми і, розуміється, згас-не, коли спалювання закінчиться. Демократія не може нічого ство-рити, це не її справа, вона буде без-глуздям після смерти останнього ворога, демократи знають тільки (кажучи словами Кромвеля), чого вони не хочуть, чого вони хочуть – вони не знають... У демократії є страшна потуга руйнування, але, як візьметься творити, вона роз-гублюється в учнівських спробах, в політичних етюдах. Звісно, руй-нування творить, тобто розчи-щає місце, і це вже творення, воно усуває цілу низку брехні, і це вже істина. Але справжньої творчости в демократії нема , і тому вона – не майбутнє. Майбутнє – поза полі-тикою, майбутнє літає над хаосом усіх політичних і соціяльних уст-ремлінь, і візьме від них нитки у свою нову тканину, з якої вий-дуть саван минулому і пелюшки новонародженому...“.

Покищо Україна – це „хаос усіх політичних і соціяльних устрем-лінь“, однак, будьмо справедливі: нитки там безперервно тчуться – і на саван нещасливому мину-лому, і на пелюшки майбутньому, котре врешті-решт виправдає нашу нездоланну, майже містичну любов до України.

P. S. Вже після того, як цей огляд був написаний, надійшло повідом-лення про наступну зраду в таборі „Нашої України“: група Анатолія Кінаха переметнулася на бік Партії Реґіонів. „Антикризова коаліція“ вже заявила, що до 1 травня буде зформована конституційна біль-шість, а вона, в свою чергу, позба-вить Президента В. Ющенка не деяких, а всіх його повноважень.

– Ред.

УКРАЇНА І СВІТ

Києво-Могилянська академія дякує українській громаді за підтримку

Національний університет „Києво-Могилянська Академія“ збільшив коло прихильників університету в США завдяки зустрічам і зборові коштів в українських громадах Вашінґтону, Ню-Джерзі, Філядельфії, Дітройту та Чикаґо. Протягом трьох тижнів представники Києво-Могилянської фундації разом з президентом академії проф. В’ячеславом Брюховецьким та проф. Сергієм Квітом відвідали різні організації в українських громадах та ряд американських університетів. У Стенфордському університеті в Каліфорнії, Джорджтавн-університеті у Вашінґтоні та в Бард-коледжі у Ню-Йорку домовлено про подальшу співпрацю з академією. На зустрічах у Вашінґтоні та Чикаґо був присутній співголова Ради директорів Фундації, Посол Вільям Грін Мілер.

Президент університету проф. В’ячеслав Брюховецький, Архиєпископ Всеволод, парох церкви св. Андрія о. Богдан Калинюк.

Президент університету проф. В’ячеслав Брюховецький, Ярослав Дужий, проф. Мишиґенського університету в Ан Арбор Ася Гумецька, д-р Павло Джуль.

Головною метою зустрічей було розповісти про досягнення університету від часу його відродження у 2001 році. За короткий період від часу відродження університет закінчило приблизно 4.5 тис. випусників, більшість з яких займають керівні посади в приватному та державному секторах.

Нова бібліотека університету, яка носить ім’я меценатів Омеляна та Тетяни Антоновичів зі США, буде відкрита у травні 2007 року. В окремому будинку академії буде розміщено академічну спадщину покійного професора Омеляна Пріцака, яка складається з 30 тис. книжок, багато з яких є унікальними, творів мистецтва та антикварних предметів.

Марта Фаріон, яку обрали президентом Києво-Могилянської

(Закінчення на стор. 23)

Шевченківське свято не принесло радости в Кривому Розі

КРИВИЙ РІГ. – 9 березня, на день народження Т. Шевченка, двірники змітали на купки сміття на проспекті Карла Маркса, а на афіші Криворізького театру драми та музичної комедії, навпроти пам'ятника Кобзареві, виднівся напис, що якраз сьогодні в театрі буде вистава „Завещаніє целомудрєного бабніка"? Біля пам'ятника не було жодного натяку на державний прапор, але після від'їзду авта .з .сміттям хтось з команди місцевої влади поставив на асфальті кошик з жовтими й синіми квітами, що мало виглядати, як державна символіка.

Віче біля пам'ятника Т. Шевченкові в Кривому Розі.

Пізніше цей кошик з квітами міський голова з одним зі своїх заступників поставили до підніжжя пам'ятника.

Ще через півтори години відбулося віче, яке проводила міська організація Народного Руху України під керівництвом Євгенії Федаш. Виступала голова нещодавно створеної на Криворіжжі Асоціяції національно-демократичних сил, депутат міської ради Любов Балабат, яка роповіла про численні недоліки в діяльності міської ради.

Про втрати українців за час історії говорив чи не найстаріший з усіх побратимів, які воювали у складі підрозділів ОУН-УПА, Максим Фаренюк, котрому вже пішов 97 рік. Він пам'ятає, як 30 червня 1941 року Ярослав Стецько на Львівській радіостанції зачитував Акт про відновлення Незалежности України. Г

Увечорі козаки з організації „Тернівське козацтво" під керівництвом Генадія Дощенка пройшли проспектом Карла Маркса із запаленими смолоскипами й гучними піснями про Україну, а потім біля пам'ятника Кобзареві провели віче. Валентина Кривда, просвітянка і голова міської організації КУНу, підкреслила, що в місті йде наступ проти українців. Влада намагалася зекономити 10 млн. грн. у міському бюджеті за рахунок зменшення кількости учителів української мови, але люди дали відсіч цим намаганням. Голова міського об'єднання „Просвіти" Микола Коробко сказав про намагання міської ради надати російській мові статус реґіональної.

Промовляє ветеран ОУН-УПА Максим Фаренюк.

Слухаючи це все, я уявляв тисячні колективи пів десятка криворізьких гірничо-збагачувальних комбінатів, робітники яких не особливо переймаються проблемами українського державотворення, щоб не втратити робоче місце й вчасно отримати заробіток, і не втішався найближчим майбутнім. Покищо немає на душі свята, немає рівноваги.

Сергій Зінченко

Київ та Єрусалим домовилися про співпрацю

ЄРУСАЛИМ. – Делеґація Київської міської державної адміністрації 8 березня відвідала Єрусалим, щоб налагодити взаємини двох столиць та підготувати офіційну візиту до Ізраїлю київського голови Леоніда Черновецького: у жовтні цього року в Єрусалимі відбудеться щорічний форум посадників міст світу. Незвичність цьогорічного форуму в тому, що на ньому зустрінуться лише керівники столиць: Вашінґтону, Риму, Мадриду, Парижу і Києва. У свою чергу. кияни запросили посадника Єрусалиму Урі Лопулянського взяти участь у святкуванні Дня міста.

Конструктивна бесіда щодо співпраці двох міст відбулася спочатку в мерії Єрусалиму, а потім у Кнесеті. Заступник посадника Єрусалиму Іґаль Амеді згадав про свою недавню поїздку до Києва. Усі пропозиції киян були схвально зустрінуті: йшлося про поновлення угоди 1999 року, якою передбачено обмін взаємовигідними програмами освітніх закладів двох країн, досвідом іноваційних шкільних програм, створення системи перевірки якості навчання у відповідності з міжнародними вимогами. Цікава пропозиція обміну вчителями з метою вивчення мов: тобто, івриту в українських школах, а української мови – в ізраїльських. Діти в чотирьох київських школах та двох дитячих садочках вже вивчають іврит. В Ізраїлі жодна школа, навіть факультативно, покищо не вивчає української мови. Під час зустрічі у Кнесеті голова парляментської комісії „Ізраїль-Україна" Михайло Нудельман стосовно цього зауважив:

– Можливо, ізраїльські діти чогось корисного і навчаться в українських школах, а українці – ні. Освіта в Ізраїлі – на дуже низькому рівні, Кажу це як депутат і як професор.

Заступник голови київської міської адміністрації Віталій Журавський розповів:

– Ми пропонуємо Ізраїлеві взяти участь у кількох імпрезах, що відбудуться – музичному фестивалі „Київ-травневий", кінофестивалі „Стожари", конкурсі молодих піяністів пам'яті Володимира Горовіца. А до Ізраїлю приїдуть юні спортсмени, які займаються плаванням, спортивною гімнастикою, баскетболом (кошиківкою), футболом, різними видами боротьби. Крім цього, ми хочемо організувати виставку ікон та експозицію київських фотохудожників, а в Києві показати чудові вироби із срібла та золота, якими так славні місцеві майстри. Готуємося і до відкриття музею Шолом Алейхема.

В Кнесеті заступник київського голови Денис Бас говорив про можливість залучення ізраїльських інвестицій до міського бюджету, а до спорудження підприємницьких та розважальних об'єктів Києва – будівельників з Ізраїлю.

Йшла мова про вияви антисемітизму в Україні, зокрема про діяльність Міжреґіональної академії управління персоналом. В. Журавський сказав, що на державному рівні таке явище в Україні відсутнє, а публікації МАУП не коментував. Він додав, що за останній час в Києві збудовано чимало об'єктів для єврейської громади.

Торкнулися і визнання Ізраїлем Голодомору 1932-33 років актом геноциду. З цього приводу проф. М. Нудельман сказав:

– Це питання надзвичайно складне. В Ізраїлі все, що не пов'язане з єврейством, неможливо провести через місцеві закони. Крім того, тут нічого не знають про Голодомор: де, коли він був і скільки жертв забрав. А ще є арабське оточення, на яке останнім часом має вплив Росія, від якої можна чекати чого завгодно.

Про ізраїльські пенсії українцям ситуацію пояснив Посол України в Ізраїлі Ігор Тимофеєв:

– Ми вийшли у стадію переговорів і тепер шукаємо шляхів вирішення питання.

– Ми познайомилися з новими друзями, і думаю, що нас почули і зрозуміли, – сказав перед від'їздом В. Журавський.

Світлана Глаз

Вручення символу Єрусалиму – „Золотого лева" гостям з Києва (зліва): проф. Віктор Радуцький (Єрусалим), Денис Бас, Віталій Журавський, Іголь Амед. Фото: С. Глаз

Києво-Могилянська...

(Закінчення зі стор. 22)

фундації на останніх річних зборах, сказала: „Благодійні зустрічі допомогли зібрати близько 350 тис. дол. Підтримка окремих людей та організацій була дуже сердечною та щедрою. Зібрані кошти будуть передані до університету та використані за призначенням на визначені донорами проекти. Співпраця з Українським Народним Союзом, культурними центрами у всіх містах, та допомога друзів і прихильників зробили це можливим".

Києво-Могилянська фундація є неприбутковою організацією, яка працює, щоб допомогти Києво-Могилянській академії зібрати необхідні для розвитку кошти. Фундація поставила собі за мету зібрати у 2007 році з різних джерел для академії один мільйон долярів.

Українська громада вже зробила значний внесок у досягнення цієї мети і надала моральну підтримку, необхідну для розбудови національного та міжнародного значення академії.

Прес-бюро
Києво Могилянської фундації

СПОРТ

Відбулися 53-ті лещетарські змагання КЛК

ВІНДГЕМ, Н.Й. – Карпатський Лещетарський Клюб (КЛК) 24 лютого влаштував 53-ті з черги лещетарські змагання в Кетскильських горах штату Ню-Йорк, з участю 82 змагунів.

Змагання відбулися на з’їздах відомого Скі Віндгем на трасі NASTAR (National Standard Race), яку приготовлено в той день спеціяльно для українських лещетарів.

Лещетарі змагалися у вікових групах – від наймолодших 5- і 6-літніх дівчат і хлопців до сеньйорів віком понад 60 років. Найчисельніші групи цього року складали хлопці у віці 9-10 і чоловіки – 40-44 роки.

Увечорі учасники змагань, з родинами, гостями та прихильниками КЛК – разом 147 осіб, зібрались на святковій вечері в сусідньому лещетарському центрі Гантер Мавнтен. Тут було вручено нагороди переможцям у кожній віковій групі, як також особливі нагороди – перехідні чаші – жінці/юначці і чоловікові/юнакові, які здобули найкращі успіхи. Цього року найшвидшими лещетарами названо 13-літню Талю Григорович з Ню-Йорку і 49-літнього Андрія Козака з Кентону, Масс. Багатьом змагунам вручено також золоті, срібні та бронзові відзнаки NASTAR за осяги у своїх вікових групах – на підставі оцінювання NASTAR.

Програмою вечора провадив Ерко Палидович, голова КЛК в США, з поміччю заступниці голови КЛК Віри Попель та ланкового лещетарства Ореста Федаша.

Особливим гостем на вечері була голова КЛК в Україні Олена Паньків, котра приїхала на змагання з Львівщини. О. Паньків привітала усіх від імені КЛК і його членів в Україні та подякувала за прекрасну нагоду побувати і змагатися на цьогорічних змаганнях КЛК в США. Вона повідомила ентузіястів лещетарства, що КЛК-Україна переводитиме свої лещетарські змагання 16-18 березня в Драгобраті в Карпатах.

Е. Палидович згадав, що серед гостей на вечері були два засновники КЛК: Юрій-„Куба“ Купчинський та Орест-„Ґоґо“ Слупчинський.

Карпатський Лещетарський Клюб заснований у 1924 році в Україні. Клюб розпочав свою діяльність в США в 1954 році, коли відбулися перші лещетарські змагання в горах Адірондакс біля Лейк Пласид, Н.Й. КЛК відновлено в Україні в 1989 році.

Найчисельніша група змагунів на цьогорічних змаганнях – хлопці у віці 9-10, з представниками КЛК.

Група дівчат у віці 11-12 – чемпіонка Катя Козак (друга справа) з Катею і Христею Ленчурами та Іванкою Темницькою.

Художня гімнастика

18 березня українка Ганна Безсонова виграла три золотих та одну бронзову нагороду на етапі Чаші світу з художньої гімнастики „Чаша Дерюгіної“, який закінчився у Києві. Г. Безсонова була першою у вправах зі скакалкою, стрічкою та обручем. У вправах з булавами вона посіла третє місце. Ще одна українка, Наталія Годунко, виграла одне срібло та дві бронзи.

Стрільба

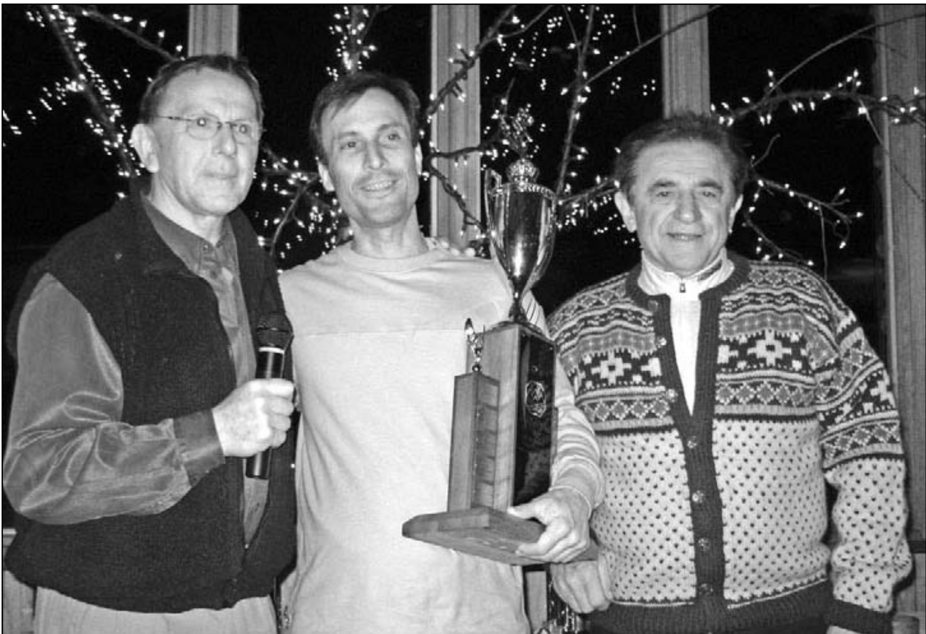
18 березня у французькому Довіле завершився чемпіонат Европи зі стрільби з пневматичної зброї. На цих змаганнях українці вибороли 16 нагород – дві золоті, шість срібних та вісім бронзових.

У турецькому місті Ізмірі завершився 9-ий чемпіонат світу зі стрільби з лука в приміщеннях. Збірна України на змаганнях в Туреччині виборола дві золоті, дві срібні та дві бронзові нагороди. Чемпіоном світу серед юніорів став Тарас Сенюк.

Змагуни яким вручено золоті медалі NASTAR за осяги у своїх вікових групах.

СПОРТ

Найшвидший лещетар Андрій Козак з головою КЛК Ерком Палидовичем (праворуч) і Орестом Федашом (зліва).

Голова КЛК в Україні Олена Паньків (зліва) з Талею Григорович (в центрі), яку визнано найшвидшою лещетаркою, і Христиною Фат.

Висліди змагань КЛК

Дівчата 5-6
Юліяна Паславська, 56.07

Дівчата 7-8
Меланія Степаненко, 35.76
Мая Лопатинська, 38.30
Діяна Близнак, 46.21

Дівчата 9-10
Наталія Близнак, 40.18
Стефанія Биткон, 40.68
Лариса Іваськів, 43.42

Дівчата 11-12
Катя Козак, 28.90
Іванка Темницька, 35.10
Катя Ленчур, 35.37

Дівчата 13-14
Таля Григорович, 31.43
Христина Фат, 54.23

Дівчата/жінки 17-20
Таня Григорович, 33.31
Ліда Долл, 34.21
Лариса Кобзяр, 39.24

Жінки 21-29
Ляриса Рибак, 34.64
Меланія Долл, 34.86
Діяна Шмериковська, 41.81

Жінки 30-39
Марта Дубик, 39.00
Олена Паньків, 40.47
Христя Стасюк, 55.20

Жінки 40-49
Христя Козак, 33.35
Наталія Федун-Войціцька, 36.22
Рута Ленчур, 40.05

Хлопці 5-6
Марко Близнак, 49.20
Омелян Шуган, 1:21.68

Хлопці 7-8
Матей Ґорлоф, 40.12
Григорій Лопатинський, 41.24
Стефан Стасюк, 48.24

Хлопці 9-10
Дам'ян Козак, 29.11
Адріян Темницький, 35.77
Петро Д. Ленчур, 35.77
Олександер Ґорлоф, 37.52

Хлопці 11-12
Євген Дубик, 41.79

Хлопці 13-14
Северин Палидович, 32.08
Роман Чорній, 36.06
Адріян Іваськів, 36.39

Хлопці 15-16
Лесик Григорович, 30.74
Павло Ґадзевич, 33.41

Хлопці/чоловіки 17-20
Адріян Рибак, 28.96
Олесь Микита, 32.00

Чоловіки 21-29
Маркіян Гадзевич, 33.33
Даріян Федаш, 34.39

Чоловіки 30-39
Марко Шмериковський, 33.25
Тарас Ференцевич, 34.61

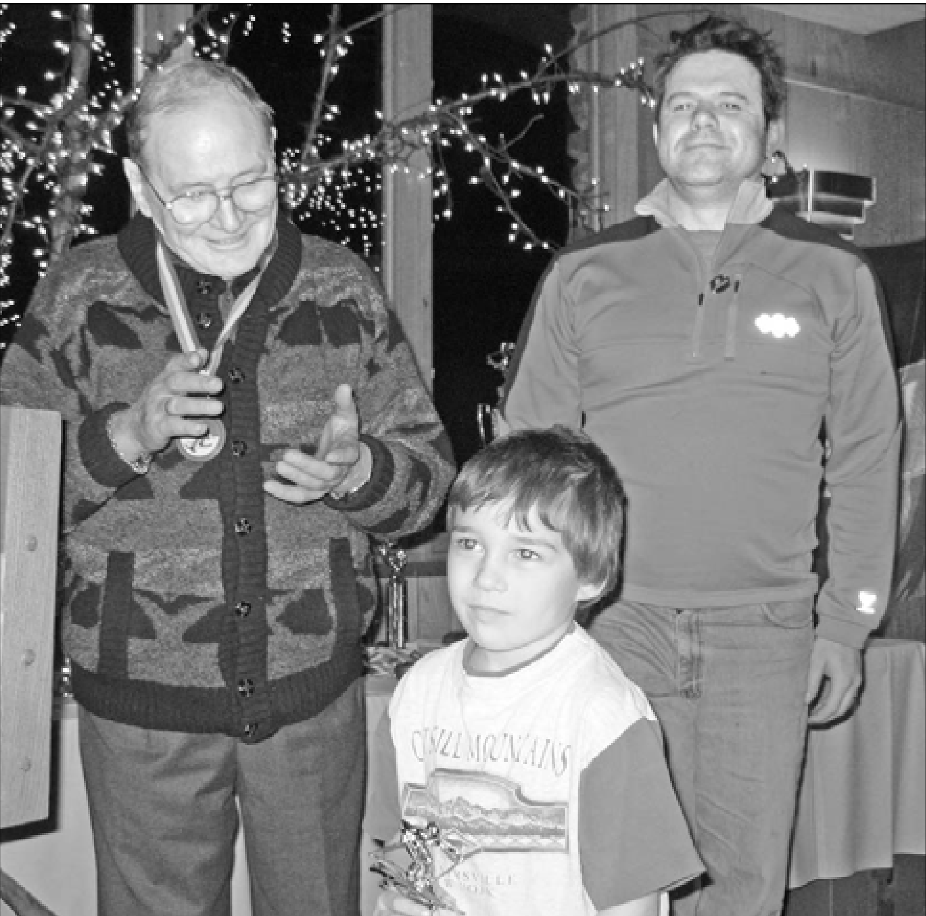
Чоловіки 40-44
Петро Струтинський, 30.12
Ростислав Степаненко, 31.07
Михайло Завадівський, 33.52

Чоловіки 45-49
Андрій Козак, 27.09
Петро М. Ленчур, 30.65
Юрко Темницький, 32.05

Чоловіки 50-59
Влодко Темницький, 33.40
Славко Тисяк, 39.35
Нестор Близнак, 39.50

Чоловіки 60-69
Зенон Стахів, 35.02
Олександер Берест, 37.29
Іван Шмериковський, 41.93

Спеціяльна нагорода за участь в змаганнях
Адріяна Войціцька

Наймолодший переможець, 5-літній Марко Близнак.
Усі фото: Маркіян Гадзевич.

Плавання

17 березня в австралійському Мельбурні стартував 12-ий чемпіонат світу з водних видів спорту, на якому розігруються ліцензії на Олімпіяду-2008 у Пекіні. Збірна України з плавання змагається без свого провідника – чотириразової олімпійської чемпіонки Яни Клочкової. Вона захворіла на тренувальному зборі в Хорватії. Застуда перейшла в грип, що не дозволило тренуватися на повну силу.

Я. Клочкова каже, що морозиво позбавило її участи на найголовніших змаганнях року. Тепер буде готуватися до Олімпіяди-2008. Ліцензії до Пекіна розігруються у Мельбурні, але є можливість здобути її пізніше, на чемпіонатах України, міжнародних змаганнях.

Українська команда „Шахтар" закінчила змагання за Чашу УЕФА

15 березня донецька команда „Шахтар", остання представниця України в европейських змаганнях з футболу, завершила боротьбу за Чашу УЕФА. У зустрічі-відповіді з еспанською комадною „Севілья" донецькі футболісти програли з рахунком 3:2.

Головний тренер донецького „Шахтаря" Мірча Луческу назвав гру-відповідь 1/8 фіналу Чаші УЕФА з „Севільєю" найтрагічнішою у своїй кар'єрі.

В Еспанії „Севілья" забила ґоль за 2 хвилини до закінчення гри і змогла уникнути поразки, в Донецьку – лише за 18 секунд до кінця гри. В додатковий час третій м'яч донецькі гравці пропустили за 10 секунд до завершення першої половини. Вперше в тренерській кар'єрі М. Луческу ґоль його команді забив воротар.

– Звісно, еспанські гравці мають великий досвід, і ми з еспанцями зрівнятися не могли, – сказав М. Луческу.

З того моменту, як біля керма команди став М. Луческу, показники „Шахтаря" на евроарені залишаються стабільно високими, що дозволяє розраховувати, що в третьому кваліфікаційному колі наступної Ліґи чемпіонів „гірники" знову будуть серед 16 вибраних команд.

У числі „обраних" донеччани залишаться незалежно від того, з якого кола кваліфікації вони вступлять у боротьбу: чемпіон України стартує з третього кола, а віце-чемпіон починає вже з другого кола. Що ж стосується київського „Динамо", то команда може втратити місце серед „обраних". Тому цілком можливо, що за вихід у груповий етап Ліґи чемпіонів киянам доведеться боротися з командами рівня „Ліверпуля", „Арсеналу" чи „Реалу".

НОВИНИ ЛІТЕРАТУРИ І МИСТЕЦТВА

Балет „Лускунчик" – в Америці

Ледве, чи якась музична казка може змагатися з „Лускунчиком" Петра Чайковського в Різдвяні свята, коли знайомі до щему в душі мелодії линуть з телеекранів і радіо, звучать у великих торговельних центрах, в кав'ярнях і ресторанах. І звичайно ж, у концертних залях.

Так само, як і „Лускунчик", лунає повсюди і драматичний український „Щедрик", хоч багато американців, на жаль, не знають, що це – український шедевр. „Щедрик" в період Різдва в Америці стає своєрідним музичним гимном. В Україні я за всі мої 36 років життя не слухала „Щедрика" так багато, як в Америці – протягом одного місяця.

Кожен рік „Щедрик" і „Лускунчик" звучать по-новому, завдяки розмаїттю фолкьлорної, „свінґової", блюзової інтерпретацій; втілюються оркестрові, хорові, електронно-інструментальні „мікси".

Дія „Лускунчика", що йде на сцені як візуальна версія, переноситься у наші часи, чи у 30-ті роки, до Клари приходять у гості Санта Клавс та Пані Клавс, замість традиційного Короля Мишей і його армії, виходять знайомі мультиплікаційні голівудські злочинці, а знаменитий танцювальний дивертисмент (3-акт), де звучать відомі „Танець кави", „Танець чаю" та ін. – танцюють „ candy canes and ginger cookies". Знаменитий балет Чайковського перекроюється та переодягається в різні жанри (мюзікл, театральну виставу з балетними вставками, навіть цирк). Змінювати жанр, інтерпретації – легко, бо це казка про добро і зло, а їх, як відомо, можна трансформувати без кінця-краю.

І все ж як приємно було прийти на балетну виставу „Лускунчик" у її клясичному вигляді.

Здійснила цю виставу клясична балетна школа Шерлі–Марії Денвей, Камерна оркестра Південного Мериленду, яку вже понад чотири роки очолює талановитий музикант (дириґент, гобоїст, піяніст), санкт-петербуржець Володимир Ланде. А ініціятива належить знаменитому танцівникові Вадимові Писарєву, що створив і очолює довгий час школу балетного мистецтва в Донецьку, в Україні.

„Неперевершений Писарєв", як називають його балетні критики, закінчив Київське хореографічне училище. Невдовзі після того отримав Золоті медалі в Міжнародному балетному конкурсі в Москві, в Джексоні (Місісипі), був призером багатьох престижних балетних конкурсів в Парижі, Гельсінкі. В 1990 році ЮНЕСКО назвало В. Писарєва найкращим танцювальником року.

Зліва: Вадим Писарєв, Володимир Ланде, Наталія Степаненко з балеринами.

Сцена з вистави „Лускунчик."

У створенні ним в Донецькій дитячій хореографічній школі навчався і його син, Андрій Писарєв. В свої 14 років він отримав срібну медалю в Естонії, а в 2001 р. – золоту в Києві. У 2002 р. двічі виграв „Grand Prix" у Ню-Йорку, в молодіжному конкурсі. Тепер Андрія запросив Штутґартський балет (Німеччина), де він отримав навіть ґрант на навчання.

Ось такі балетні зірки представлені у цій виставі! Щодо дириґента В. Ланде, то це інша захоплююча творча особистість. У 1986 р. він закінчив Санкт-Петербурзьку консерваторію, але постійно вдосконалював свою майстерність, як гобоїст, дириґент і піяніст, у видатних музикантів Іллі Мусіна, Олександра Дмитрієва (Санкт-Петербурґ), Густава Мейєра, Едварда Полочика (Балтимор), Мариса Джонсонса (Амстердам).

З В. Писарєвим доля їх звела в Балтиморі чотири роки тому. І завдяки цьому народився творчий союз у Мериленді. Вадим Писарєв, що вже 17 років (17 разів) ставив „Лускунчика" в різних штатах (Джорджії, Огайо, Каліфорнії) тільки декілька разів поставив цю казку в Мериленді з Володимиром Ланде. Цей союз двох майстрів повернув місцевих музикантів та танцівників до автентичного Чайковського.

Цей зовсім не дитячий балет – Чайковського – де казка „прокидається" і мрії залишаються тільки у сновидіннях, завжди несе подвійне прочитання – інколи зі щасливим кінцем, але у трактуванні Чайковського цей балет – історія життя, думок, страждання композитора.

Саме це передав В. Ланде у музичній партитурі, а балетна школа В. Писарєва з України оберегла американських танцювальників від відомої американської комікуватости. Добрий музичний смак і композиторська правдивість.

Маємо надію, що у майбутньому народяться „Лебедине озеро" і „Спляча красуня" у цьому ж союзі.

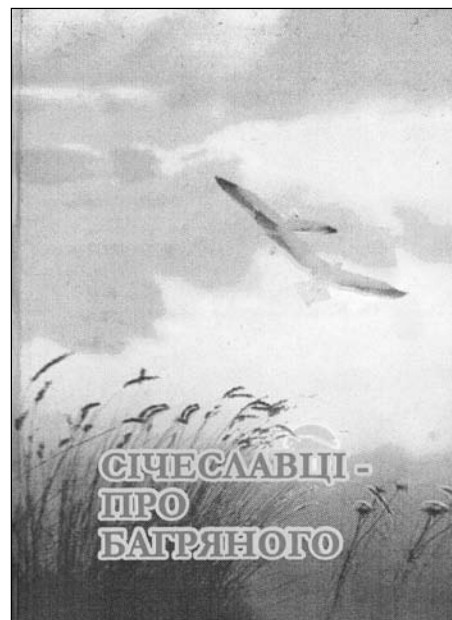
Наталія Степаненко,
Апер Мальборо, Мериленд

НОВІ ВИДАННЯ

Два життя Івана Багряного

Справжній письменник проживає два життя. Перше — в біологічному тілі, друге — у своїх творах. Життя його в книгах тим триваліше, чим сильніше дарування автора і чим щирішим було його ставлення до проблем свого народу. Іванові Багряному (справжнє прізвище Лозов'яга), можна сказати, пощастило і в першому, і в другому — як письменникові, але не як людині. Бо як людина він пройшов усіма колами пекла. Як письменник же став персонажем трагедії, драматургом і режисером-постановником якої був сам сатана. За сцену цей „режисер" обрав шосту частину суші планети. І. Багряному судилося грати свою ролю на гігантській сцені від крайнього Заходу до Далекого Сходу, і бачити — ні, пережити таке, чого не спроможна уявити навіть найбуйніша людська фантазія.

Нехай читач прочитає хоч би два романи – „Сад Гетсиманський" і „Тигролови", аби збагнути які жахіття підглядів, а потім описав у своїх творах письменник.

Стає зрозумілим, чому доробок цього майстра слова так пильно оберігали від читача спадкоємці „великого режисера-постановника". Адже у творах Багряного

(Закінчення на стор. 27)

Два життя...

(Закінчення зі стор. 26)

описані підвалини системи, яка проіснувала 73 роки і сім місяців. Змальований криваве пекло, у якому діяло звірство в його повному вияві і яке обійшлося людності імперії в 62 млн. смертей (загинув-бо кожен третій). Поряд з правдою тогочасного життя у творах Багряного є приклади великої людської стійкости, як і приклади малодушности й зради.

У передмові до одного зі своїх перших творів письменник писав, звертаючись до читача: „Друже мій любий! Прошу, не називай мене поетом, бо це мене жорстоко ображає. Не іменуй мене поетом, друже мій, бо поети нині – це категорія злочинців, до якої я не належав і не хочу належати. Не іменуй мене поетом, бо слово поет скорочено стало визначати: хамелеон, проститутка, спекулянт, авантурник, ледар... Не іменуй же мене поетом, друже мій. Я хочу бути тільки людиною, яких так мало на світі, я хочу бути тільки нею...". Ці слова звернені не лише до тодішнього читача, але й до нас і до наступних поколінь українців. У цьому мене цілком переконала книга „Січеславці – про Багряного", яка вийшли у видавництві журналу „Бористен" (2006 р.) з нагоди сторічного ювілею письменника. Цей художньо-публіцистичний збірник змусив мене згадати першу радіоінсценізацію уривку з роману „Сад Гетсиманський", що прозвучала вже в часи горбачовської „перебудови". Доти про автора майже нічого не було відомо.

Через якийсь час побачив світ і сам „Тигролови". З початком незалежности України на повну потужність запрацювала Фундація ім. Багряного. Вийшов у світ великий том „Публіцистика", а потім – два томи „Листування". Книга „Січеславці – про Багряного" – данина пам'яті письменника-патріота, все життя якого було посмуговане стражданнями фізичними (туберкульоза, інші хвороби, викликані поневіряннями) і психічними (концтабори, втечі, цькування). Упорядник Фідель Сухоніс добирав матеріяли так, щоб охопити увесь спектр діяльности І. Багряного.

До книги увійшли дослідження як клясиків літератури, відомих філологів, літературознавців, так і молодих літераторів. Ось їхні імена: академік Микола Жулинський і Марія Дружко – юна поетеса з Дніпродзержинська; Дмитро Нитченко – письменник з Австралії і Володимир Панченко – краєзнавець, історик з Дніпропетровська (посмертні публікації). Всього до книги увійшли розвідки понад 20 авторів. Читач знайде у збірнику також листи і твори самого Багряного, зокрема й роман (розділи з роману) „Буйний вітер", якого, на жаль, автор не встиг завершити. Книга „Січеславці — про Багряного" зацікавить кожного, хто візьме її до рук, та найбільше вона стане в пригоді науковцям, учителям шкіл, студентам і учням, які вивчають долі письменників апокаліптичної доби.

Віктор Савченко,
Дніпропетровськ

Щирі вітання Ліні Костенко

Ліна Костенко

19 березня – день народження нашої славної поетки і вірної українки Ліни Костенко. Духовна спадкоємиця Великого Кобзаря, палка патріотка України і надзвичайно смілива жінка, яку не змогли ні залякати, ні підкупити нагородами.

За творчим набутком Л. Костенко можна вивчати українську мову та українську історію. Її твори „Маруся Чурай" або „Берестечко"навіть у пустопорожній з'янечареній душі пробуджують українство.

Поезія Л. Костенко – це наш національний скарб, наш золотий запас, гордість наша і наше сумління українське. Сама себе вона порівнює з терновою гілкою свого народу, – поможи, Боже, хоч найменшим листочком відбутись при тій гільці настільки ж і мого Українського Народу.

Шановна Ліно Василівно, свідомі українці Мурманської Північної Росії щиросердно вітають Вас з днем народження і бажають Вам здоров'я та творчої наснаги. Ще довго, довго топчіть ряст і виховуйте та наповнюйте нас Мудрістю і Правдивістю Вашого неперевершеного таланту.

Многая Літа!

Наталя Литвиненко-Орлова,
голова Національно-культурної Автономії українців Мурманської Північної Росії

Ліна Костенко

Естафети

Різні бувають естафети.
Міщани міщанам
передають буфети,
Заялложені ложки, тупі ножі,
Глупоту свою і думки чужі.

Різні бувають естафети.
Воїни воїнам передають багнети.
Майстри майстрам –
свої таємниці,
Царі царям – укази й темниці.

Різні бувають естафети.
Передають поети поетам
З душі у душу,
Із мови в мову
Свободу Духу і Правду Слова,
Не промінявши на речі тлінні –
На славолюбство і на вигоду.
І не зронивши.
Бо звук падіння
Озветься болем в душі народу.

АРХІВИ СВІДЧАТЬ

Як Москва грабувала київські музеї

У 1927 році в Музеї мистецтв Всеукраїнської академії наук сталася надзвичайна подія – музейне зібрання збагатила картина-диптих німецького маляра XVI ст. Лукаса Кранаха „Адам і Єва". Картину виявили під час вилучення коштовностей з київських церков, котре здійснювали більшовики.

В музеї дуже зраділи знахідці, виставили її в окремій залі, видали з цього приводу книжечку-путівник. Про цю подію написали київські газети. Коли цю працю було закінчено, з директором музею М. Христовим зустрівся інспектор з охорони пам'яток культури Ф. Ернст, який передав розпорядження з Москви: віддати картину Л. Кранаха до Москви з метою продажу її на Захід. Одночасно влада вимагала передати цілу низку творів мистецтва, виявлених у Києві.

В архіві зберігся з того часу такий документ: „Акт ч. 7. 1928 року, травня 28 дня, комісія представників Держторгу РСФСР і УССР у складі тт. Ільїна, Глазунова, Маневича, Білоцерковського і Глеваського в присутності заступника директора Музею мистецтв Української академії наук Гілярова оглянула фонди і залі музею на предмет виділення творів старовини, що надаються до експорту, і визнала такими (далі йде перелік 20 творів, в числі яких були триптих ван Орлея „Мадонна з св. Варварою і св. Катериною" (Голяндія, XVI ст.), диптих Дирка Бовтса „Плач батьків над тілом Авеля" і „Плач Якова над закривавленою тунікою Йосифа" (Голяндія, XV ст.), гобелен „Поклоніння волхвів" (Франція, 1512 р.) та ін.

Керівники музею не погодилися з комісією. Особливо ревно відстоювали вони залишення у Києві французького гобелена, який належав засновникові музею Ханенкові і був єдиним таким виробом в СССР і одним з небагатьох в Європі. Дирекція музею зволікала з переданням коштовного гобелену і писала та телеграфувала до Харкова, тодішньої столиці України. Зверталися до народного комісара освіти М. Скрипника, до міської ради Києва... У цих зверттаннях подавалися арґументи, які працівники музею вважали важливими, не усвідомлюючи ще, з ким мають справу. Вони писали, що продаж такої коштовної речі на Заході створюватиме уявлення про злиденний стан СССР, сповіщали, що відвідувачі музею стривожені відсутністю гобелена на звичному місці. Українців підтримав професор Ленінградського університету і Академії мистецтв М. Сичов, який писав до влади: „Вважаючи гобелен найрідкіснішим твором мистецтва, важливим не тільки у вивченні ткацької справи у Франції і тих впливів, яких вона зазнала з боку мистецтва Фляндрії, вважаю своїм обов'язком повідомити, що цей гобелен є вкрай важливим історичним і художнім документом. Дозволяю собі сміливо звернутися з проханням про збереження гобелена і повернення його з Держторгу". У відповідь надійшла телеграма з вимогою негайно віддати гобелен та інші речі, бо затримання їх у Києві призведе до „суворої відповідальности".

Було вилучено не тільки гобелен 1512 року і диптих „Адам і Єва", а й колекцію золотих речей князів Київської Русі, яка була національним скарбом. Історики звернулися з листом до Сталіна. Відповіддю стали репресії органів, які діяли під прикриттям Держторгу чи Народного комісаріяту освіти. Коштовні твори мистецтва назавжди зникли з України.

Недосліджена трагедія

13 квітня 1940 року польська родина – дружина вояка Франка Герцоґа і троє синів – були вивезені вантажним ешелоном з Любачева в Казахстан, де їх разом з іншими засланцями поселили на два роки в колгоспі „Червоний серп" Актюбинської области. Батько був на фронті, і марно було чекати від нього якоїсь вістки. Але вістка усе ж прийшла 21 червня 1940 року у вигляді поштової картки, котра відтоді стала не тільки сімейною реліквією, а й загадкою. Франек Герцоґ писав 6 квітня 1940 року, що треба бути до усього готовим, але не занепадати духом. Він також сповіщав, що чекає на зміну своєї адреси, тому покищо просить до нього не писати. Його адреса була: Старобільськ, поштова скринька 19. Це був табір НКВД для полонених поляків, усі в'язні якого тієї весни були страчені. Загадка полягала у тому, що картка була адресована до Любачева, де раніше жила ця сім'я, а знайшла її аж у Казахстані. Доброзичливий чоловік знав місце заслання Герцоґів і у таборі написав їхню нову адресу, тому картка взагалі не потрапляла до Любачева. Також зворотня адреса була закреслена, замість неї було дописано „Ворошиловградська область. Францішек Герцоґ виїхав з Старобельська".

Минали роки, й аж у 1998 році в Польщі з'явилася книжка Наталі Лебедевої з Москви про злочин СССР проти Польщі. Вона досліджувала в архівах таємниці розстрілу польських полонених в Катині та інших місцях. Н. Лебедева виявила, що в Старобільську служив у таборі Данило Чехольський, котрий, попри суворі забо-

(Закінчення на стор. 28)

НА ДОЗВІЛЛІ

Корпус Острозької академії.

ПОДОРОЖУЄМО ДО ЗАМКІВ УКРАЇНИ

Острог – місто університетське

В літописах Острог вперше зустрічається під 1100 роком в Іпатіївському літописі, хоча поселення, без сумнівів, виникло набагато раніше.

Архітектурною домінантою міста є замок князів Острозьких – справжня перлина давньоруського фортифікаційного мистецтва. Саме тут, у замку, де виявлено і залишки давньоруського городища, почав свій розвиток Острог. Його перші дерев'яні укріплення, збудовані ще в домонгольські часи, були повністю знищені татарськими ордами в 1241 році. Та вже в першій половині наступного століття перший історично відомий князь з династії Острозьких – Даниїл (помер близько 1386 р.) – відновлює на Судовій (Замковій) горі зруйновані споруди. Пізніше вони не один раз добудовувалися та перебудовувалися, та все одно зберегли суворий вигляд середньовіччя.

Рід князів Острозьких заслуговує на увагу історика і туриста.

Даниїл, відомий своїми щедрими пожертвуваннями місцевим храмам, смертельно поранив в битві королівського гетьмана Войцеха Целея. Його старший син Федір (помер бл. 1441 р.) розширив острозькі володіння, боровся на стороні Яна Гуса проти Тевтонського ордену, сам воював з своїм загоном в Грюнвальдській битві в 1410 р. Василь Острозький (Красний) (помер до 1461 р.) теж розширював володіння, був приятелем великого князя литовського Казимира Ягелончика.

Його онук – литовський гетьман Костянтин Острозький – прославився перемогами над татарами. Він заснував татарське передмістя з в'їзною баштою, де поселив взятих в полон татарів.

Найзнаменитішим же був його молодший син – Костянтин-Василь (1526-1608 рр.), який став володимирським старостою, потім київським воєводою, а після Люблінської унії – ще й коронним сенатором. Це був успішний правитель та сміливий полководець, який всіляко підтримував Православну церкву, розвивав українську культуру та книгодрукування. Він був настільки багатим, що навіть ходив вислів: „Багатий, як Острозький“. Закінчився цей могутній рід його молодшим сином Янушем (помер в 1620 р.), який не залишив дітей.

Замок розташований на пагорбі. В його ансамбль входять житлова оборонна „Вежа мурована", Богоявленська церква, башта Нова та дзвіниця більш пізньої забудови (1905 р.).

Найдавніша споруда фортеці – „Вежа мурована". Після ремонтних робіт в 1913-1915 роках її приміщення було пристосоване під музей з бібліотекою. Богоявленський собор, типовий зразок хрестовокупольної системи, такої популярної в домонгольській Русі, після переходу місцевих князів в католицизм було піддано анатемі. Церква більш як 200 років стояла пусткою і до середини XIX ст. перетворилася на руїну. Лише в 1886 році почалася реконструкція храму за проєктом архітектора В. Токарева. Відновлення, в ході якого була збережена лише північна стіна з бійницями, було завершено в 1891 р. В південно-західньому куті замкового подвір'я знаходиться третя пам'ятка ансамблю – Нова башта, яку іноді ще називають Кругла.

Зразу біля замку витягнувся невеликий прямокутний сквер, де встановлена в 1978 році невелика стела, присвячена 400-літтю Острозької академії. Саме тут колись була скромна будівля, під дахом якої вийшли в світ знамениті видання Івана Федорова – „Азбука" і Острозька Біблія (творча вершина Федорова).

Найдавніші будівлі, де нині розміщується Острозька академія, були зведені в другій половині XVIII ст. і належали ордену капуцинів. З квітня 1750 князь Януш Сангушко, ординат Острозький, надав правом фундушовим землі за валами Острога при Дубенській дорозі на будівництво капуцинського монастиря. У тому ж році розпочалися будівельні роботи на кошти таборовського старости Самуїла Лубковського. Після смерти Лубковського кошти надав Канут Фелікс Малинський, мечник Волинський.

Автором проєкту був архітектор Павло Антоні Фонтана (1696-1765), придворний архітектор Сангушків. До монастирського ансамблю увійшли костел та невеликий корпус келій, прибудований до костелу.

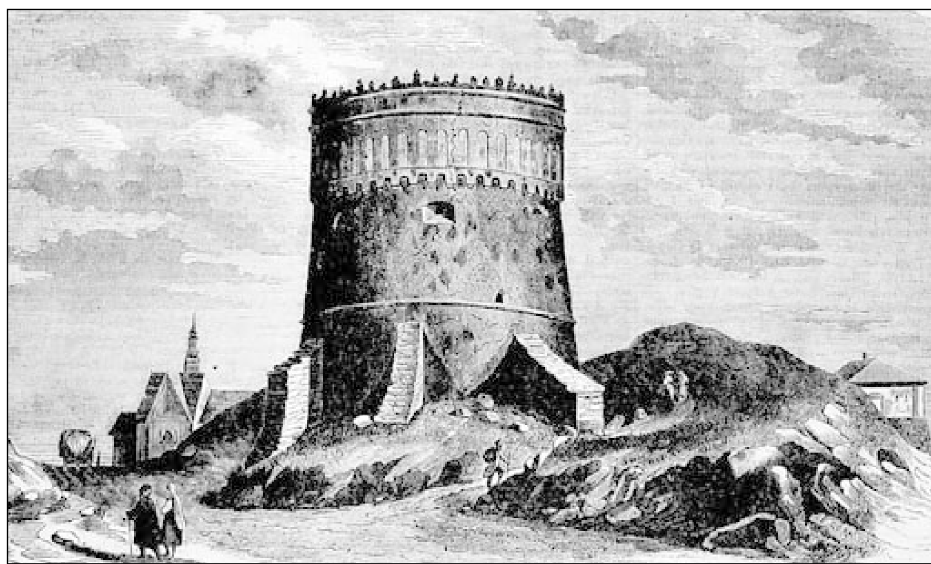
Після польського листопадового повстання 1830 року на Волині було скасовано ряд католицьких монастирів. У 1832 році був закритий і монастир в Острозі, монахи переведені до Старокостянтинова, костельні речі розібрані по інших монастирях. Споруди та землі монастиря перейшли у власність уряду.

Довгий час монастир стояв пусткою. Тут були розміщені військові склади. Після появи в Острозі благодійно-освітнього Кирило-Методіївського братства в 1865 році його опікунка графиня А. Блудова виклопотала дозвіл на передання йому занедбаної оселі. В 1865-1867 роках з її ініціятиви монастир був реставрований, костел перебудований на православну церкву у псевдоруському стилі.

13 березня 1931році церкву закрили, а в 1937-38 роках перебудували на костел. В часи СССР в костелі влаштували спортивну залю, в корпусах – педагогічне училище. В час Другої світової війни війни в монастирі розміщувалися німецькі учительські курси, потім – німецький табір, в якому відпочивали військові летуни.

Після закінчення війни в будовах монастиря розмістилось педагогічне училище, в 1956 році – середня школа-інтернат. В 1986 році, після закриття середньої школи-інтернату, в її будовах розмістилась восьмирічна школа-інтернат для дітей із туберкульозою, а в 1994 році – Острозький вищий колегіюм, пізніше переіменований в академію.

Ірина Пустиннікова,
Кам'янець-Подільський

Нова вежа колись і тепер.

ФІЛАТЕЛІЯ

Продовження 7-го стандарту

16 березня видавництво „Марка України“ випустило в обіг продовження сьомого випуску стандартних марок (перші мініятюри показані в ч. 7 „Свободи“). На нових марках зображені свищик (5 коп.), куманець (2 грн.), лялька (номінал Р – 2 дол.), кварта (номінал R – 0.75 дол.). Автор – Катерина Штанько.

Вийшла також щорічна книга-альбом „Поштові марки України 2006“, у якій представлені усі марки минулого року, вміщено самі марки, їхні зображення, подано історичні та публістичні нариси про зображене не марках (українською та англійською мовами). Ціна альбому 281 грн.

З приводу придбання марок і книги можна звернутися у видавництво на адресу: Хрещатик 22, Київ, 01001 UKRAINE. Електронна пошта: stamp@stamp.kiev.ua. Тел.: (380-44) 279-5930.

Недосліджена...

(Закінчення зі стор. 27)

рони, вирішив повідомляти сім'ям полонених про перебування їхніх близьких. 10 червня 1940 року службовець НКВД Супруненко повідомив коменданта табору, що на пошті перехоплено 20 карток, висланих з табору в червні, тоді як від 16 березня було заборонене будь-яке листування, а у червні вже й полонених серед живих не було. Слідство виявило, що цю кореспонденцію висилав Чехольський. 23 липня він був арештований й відтоді доля його невідома. Неважко здогадатися, що чекало на такого сміливця за часів сталінського режиму. Не з'ясовано, як Чехольський міг дізнатися, де перебувають родини полонених, але можна припустити, що списки на вивезення складалися на підставі домашніх адрес в'язнів табору.

Син страченого вояка Франек Ґерцоґ, який розповів цю історію в газеті „Новий дзенник“, що видається польською мовою в Ню-Йорку, запитує: „Може хтось з читачів проллє світло на ці далекі події?“.

У цій сумній історії є ще одна сторона: варто подумати над тим, скільки на багатостраждальній українській землі діялося трагедій, ще не досліджених істориками, не описаних журналістами... Ця історія відкриває, що поруч з катами траплялися службовці, сповнені співчуття і готові до самопожертви заради інших.

Л. Хм.

Заклик до всіх прихильників Союзівки!

ВИ НАМ ПОТРІБНІ!

Як можна стати членом нової Фундації Спадщини Союзівки?

„Було зрозумілим, що Союзівка займала важливе місце у спільноті і я хотів би бути її частиною”

– Росс Василенко, Юніон, Н.Дж.

Приєднуйтесь до нас зараз!
Зберігаймо Союзівку
та нашу українську спадщину!

Кожна велика організація залежить від постійної групи прихильників, які хочуть проявляти свою активність більше, ніж поодинокими відвідуваннями. Для Фундації Спадщини Союзівки такий спосіб сприяння є дуже важливим.

Буде багато рівнів членства, але в основі всього те, що членами будуть люди, які поділяють погляд на Союзівку, як на епіцентр українсько-американської спільноти, та бажають пробуджувати та зберігати свою культурну, освітню та історичну українсько-американську спадщину.
З 1952 року Союзівка була центром українсько-американської спільноти, місцем зустрічей для нащадків багатьох хвиль українських імігрантів, куди вони повертаються для того, щоб відчути свою багату культурну спадщину і познайомитися з іншими українськими американцями.
Сьогодні шляхом заснування „Фундації Спадщини Союзівки” українські американці та симпатики Союзівки об'єднують свої зусилля для збереження цієї культурної перлини.

Багато з цих нащадків відчули послаблення свого зв'язку з минулим, як в географічному, так і в культурному відношенні. „ Фундація Спадщини Союзівки” є ініціятивою для перевиховання як молодих, так і старших у спробі збереження гідної спадщини.

Членами організації можуть бути люди, яким подобається Союзівка настільки, що вони хочуть щось дати взамін – зробити особистий внесок в її виставки та програми для себе та для спільноти.
Ви можете бути впевненими, що Ваша членська допомога для „Фундації Спадщини Союзівки” на будь-якому рівні буде вагомим внеском.

<u>Варіянти членства (щорічний внесок) та переваги</u>

Індивідуальне	$100.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для студентів 17–23 р.	$ 40.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для тих, кому 65 р. і більше	$ 30.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Для сім'ї (діти до 16 років)	$150.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині.
Корпоративне	$ 500.00	(10 відс. знижка на 1 обслуговувану корпоративну вечірку в Центрі – щорічно).

Спеціяльні членські категорії:

Партнер	$300.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині та пам'ятна цеглина.
Спадщина	$500.00	(безкоштовний вхід, паркування та басейн) 5% знижка в сувенірному магазині; посаджене дерево з пам'ятною дошкою та постійним вшануванням в експозиції „Коло засновників Фундації”.
„Legacy“	$1,000.00	(довічний безкоштовний вхід, паркування та басейн) та 5% знижка на всі послуги Союзівки, постійне вшанування в екзпозиції „Коло засновників Фундації”.

Є інші способи пожертвувати гроші... Кожний подарований доляр цінується..., Фундація Білоуса недавно внесла пожертву $1,500 дол. на оновлення системи місцевого радіомовлення. Курінь Пласту „Хвилі” організовує збір коштів на нове обладнання для басейну. Старші члени УНС та Курінь Пласту „Спартанки” підтримують проєкт дитячого майданчика. Звертайтесь до Нестора Паславського зі своїми ідеями (845) 626-5641.

Членська форма
Ім'я і прізвище ____________________
Адреса ____________________
Місто ______________ **Штат** __________
Поштовий індекс ____________________
Електронна пошта ____________________
Телефон ____________________

Вишліть форму та чек за адресою:
Soyuzivka Heritage Foundation, 2200 Route 10, P.O. Box 280, Parsippany NJ 07054

Індивідуальне	**$ 100.00**
Для тих, кому 65 р. і більше	**$ 30.00**
Для студентів 17–23 р.	**$ 40.00**
Для сім'ї (діти до 16 р.)	**$ 150.00**
Партнер	**$ 300.00**
Спадщина	**$ 500.00**
„Legacy“	**$1,000.00**
Корпоративне	**$ 500.00**

Вишліть нам свою форму, щоб отримати точні інформації про переваги на вашій членській особистій виказці.

Дякуємо за Вашу підтримку!

ДЯКУЄМО!

Ваші гроші підуть на фінансування нових проєктів у 2007 році і створять сильну фінансову основу для Союзівки:

- Здвоєна система охолодження - огрівання для „Веселки”
- Додаткові нові матраци
- Нові штори для кімнат у Головному будинку

• РІЗНЕ •

*Пошукую **образи** старих українських мистців до своєї приватної колекції. Оплата за домовленістю.*
Тел.: (312) 330-0956, Михайло

ЗМІНА АДРЕСИ

☐ „Свобода" ☐ „The Ukrainian Weekly"

СТАРА АДРЕСА:

Число Відділу (якщо член УНС) ....

Ім'я і прізвище ....

Адреса ....

....

НОВА АДРЕСА:

Ім'я і прізвище: ....

Адреса: ....

....

Число телефона: ....

Зголошення присилати до: Svoboda/The Ukrainian Weekly
P.O.Box 280, Parsippany, NJ 07054

На зміну адреси проситься долучити $1.00
Переведення зміни адреси триває 1-2 тижні.

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
мого найдорожчого ЧОЛОВІКА,
ТАТА, ДІДУСЯ і ПРАДІДУСЯ

СВ. П.

ЙОСИФА ГРИЦКОВЯНА

колишнього учасника УПА

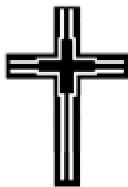
буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 25 березня 2007 р. о год. 8:30 ранку
в українській католицькій церкві св. Юра в Ню-Йорку.

Родина просить згадати Покійного у своїх молитвах.

Дружина АННА і діти з родинами.

Ділимося сумною вісткою, що у четвер,
15 березня 2007 р. відійшла у вічність наша дорога
МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ І СВАХА

СВ. П.

ІВАННА НИЧКА

з дому ГОРНЕЦЬКА

нар. 11 вересня 1913 р. у Львові.

ПАНАХИДА буде відправлена в п'ятницю, 23 березня 2007 р. о год. 2-ій по пол. в Gray-Parker Funeral Home, 100 Main St. Port Jervis, NY.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в суботу, 24 березня о год. 10-ій ранку в Українській католицькій церкві св. Володимира, 447 High Rd., Glen Spey, NY, а відтак на цвинтарі в Glen Spey.

У смутку залишені:
син – д-р БОГДАН з дружиною ЛЕСЕЮ
внуки – д-р АРІЯДНА ГОЛИНСЬКА з мужем ОЛЕГОМ та донями АЛЕКСОЮ і СОФІЙКОЮ
– д-р ДІЯНА ТРАСКА з мужем ЯРЕМОЮ
– д-р АНДРІЙ з дружиною РЕНАТОЮ та сином МАРКІЯНОМ
– МАРТА БОГОСЛАВЕЦЬ
– РОМАН БОГОСЛАВЕЦЬ з дружиною ХРИСТИНОЮ та сином РАЄН
свати – д-р ОЛЕКСАНДЕР і СОФІЯ СОКОЛИШИН
зять – СТЕФАН БОГОСЛАВЕЦЬ

Вічна Її пам'ять!

РАДА ТРОСТІВ ОДУМ-у

Для відзначення праці в організації ОДУМ-у
буде відправлена

ПАНАХИДА

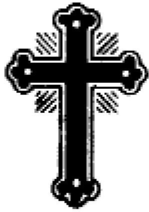
в пам'ять всіх ОДУМІВЦІВ, які відійшли в інший світ

в суботу, 14 квітня 2007 р.
о год. 11-ій ранку

перед Головним Хрестом на Українському православному цвинтарі св . Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Відразу після спільної Панахиди будуть відправлені Панахиди на могилах маєстра ГРИГОРІЯ КИТАСТОГО і письменника ВАСИЛЯ БАРКИ.

Панахиди відправлятиме
о. протопресвітер НЕСТОР КОВАЛЬ.

Ділимося сумною вісткою з родиною, приятелями і знайомими, що з волі Всевишнього, в четвер, 8 лютого 2007 р. відійшов у вічність на 91-му році життя наш найдорожчий
БАТЬКО, ДІДУСЬ і ВУЙКО

СВ. П.

РОМАН РОМАНЮК

Покійний народився 2 лютого 1917 р. в Тернополі, де закінчив гімназію, а вищі студії з економії закінчив у Львові.

ПАРАСТАС відправлено в неділю, 11 лютого 2007 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Senko-Hempstead Funeral Home.

Похоронні відправи відбулися в понеділок, 12 лютого в українській католицькій церкві св. Володимира в Гемпстеді на Лонґ Айленд, а опісля тлінні останки були перевезені на український цвинтар св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й. і там були поховані біля дружини Софії і наймолодшого сина Теодора.

Щиро дякуємо о. Василеві Гриньків, парохові УГКЦ св. Володимира за відвідини Покійного в домі, шпиталі і за молитви, духовну підтримку та уділення Найсвятіших Тайн і за похоронні відправи.

Щиро дякуємо о. Ярославові Костикові, парохові української католицької церкви св. Апостола Андрія Первозваного, за похоронні відправи над гробом.

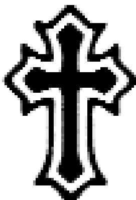
Щиро дякуємо пані М. Олинець за Її спів під час Похоронної Служби Божої.

Сердечно дякуємо родині, приятелям і знайомим за квіти, пожертви на Служби Божі, за молитви і теплі вислови співчуття.

У глибокому смутку і жалю залишилися:
донька – РОМА КОРОПЕЙ з доньками ЛЕСЕЮ і чоловіком ДЖЕКОМ ДЖЕЙМС, і ЛІНОЮ, та сином БОРИСОМ
сини – ОРЕСТ
– ІГОР з доньками КРИСТИН і ДЖЕКОЛІН
сестрінки – УЛЯНА ВОВК з дітьми та внуками
– ХРИТИНА з чоловіком БОГДАНОМ ПОДОЛЮК і дітьми та внуками
сестрінок – ЮРІЙ СВАРИЧЕВСЬКИЙ
племінниця – ЛЕСЯ СУБЧАК з синами і внуками
родини – ГЕРМАН
– БЕКЕСЕВИЧ
та ближча і дальша родина в ЗСА, Канаді і Україні.

Хай земля американська буде Йому легкою.

Вічна Йому пам'ять!

У смутку повідомляємо, що 13 березня 2007 р.
відійшла у вічність на 52-му році життя наша найдорожча
МАМА, ДОЧКА, СЕСТРА І ТЕТА

СВ. П.

МИРОСЛАВА КОВАЛЬЧИК

з дому ТОМАШЕВСЬКА

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в понеділок, 19 березня 2007 р. в українській католицькій церкві Чесного Хреста в Асторії, Н.Й., а відтак на цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

У великій скорботі залишені:
діти – ХРИСТОФОР, МИКОЛА, ОТОМ і ТАТІЯНА
мама – ЮЛІЯ
брати – ВОЛОДИМИР з дружиною ІРКОЮ,
– ЮРКО з дружиною УЛЯНОЮ
– МИХАЙЛО з дружиною ОКСАНОЮ
сестри – СОФІЯ з чоловіком ВОЛОДИМИРОМ
– ВЕРОНІКА з чоловіком ЮРІЄМ
– МАРІЯННА
племінники – СТЕФАНІЯ, МАРКО, БОРИС, ТАЇСА, ЯРЕМА, ЙОНАТАН, ДЖЕЙСОН, АДРІЯН, ТЕРЕСА, ЮЛІЯНА, ХРИСТЯ, СТЕФАН, КАТЯ, МАТЕЙКО і ЛУКІЯН.

Вічна Їй пам'ять!

Замість квітів на могилу пожертви просимо складати на: The Kovalchik Childrens Fund to support Myra's children, Датки пересилати на адресу: Self Reliance New York, 108 Second Ave., New York, NY 10003,
Acc.# 36667
Attn.: Paul Liteplo/Genia Blaha.